

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Пам'ятаймо
про
Україну!

Рік 125, ЧИСЛО 3, П'ЯТНИЦЯ, 19 СІЧНЯ 2018 РОКУ

1893

Vol. 125, No. 3, FRIDAY, JANUARY 19, 2018

\$2.00

ПРОВІДНА ТЕМА ДНЯ

Нарешті ближче до правди

Петро Часто

Велике зло ще й тому велике, що вміє замітати свої криваві сліди і спритно перевдягатися в одежі добра. У цій майстерності ніхто у світі не годин змагається з Москвою, й потрібна неабияка воля, щоб вирахувати всі до одного її непростимі злочини проти багатьох нею поневолених народів, зокрема проти нашого, перед яким вона найбільше завинила. Але замість каяття бачимо нові брехні і нові кривди.

Чверть сторіччя минуло, як Україна відновила свою державну незалежність, а трагічна правда нашої національної історії все ще далека від остаточного з'ясування. Це стосується навіть найтяжчого і найочевиднішого гріха Московії – трьох антиукраїнських голодоморів, розстеження яких вже давно мала б закінчитися судовим позовом української держави до Росії, а тим часом справа все ще ходить – від „анни до каяти“ – у стінах наукових інституцій. Ще не визначена кількість українців, вигублених голодом у 1921 році, невдовзі після знищення більшовицькою ордою Української Народної Республіки. Історики дотепер перебувають в полоні кремлівського обману, нібито від тодішнього голоду ще більше, ніж Україна, терпіло російське Поволжжя.

Страшна цифра – 7 млн. душ, – засвідчена членом Міжнародної гуманітарної групи Фрітца Нансена капітаном Відкунаном Квіслінгом, дотепер перебуває на маргінесах наукових досліджень. Тому що однією рукою чинячи злочин, Москва другою знищує докази і фальсифікує реальний стан речей.

Цей її велетенський досвід фальшування ще більшою мірою ускладнив вивчення обставин Голодомору-геноциду 1932-1933 років в Україні. Донедавна історики, навіть провідні з них, обмежували кількість убитих голодом 2-3 мільйонами. Мовляв, не треба перебільшувати, бо це буде не по-науковому, не по-об'єктивному. Так виглядало, що по-науковому – це коли применшувати число жертв.

Подібна тенденція позначилася навіть на загалом цінній „Енциклопедії Українознавства“ під редакцією Володимира Кубійовича. Не противилася легковірному заниженню числа жертв і наша „Свобода“, передрукувавши в 1953 році з паризького „Українського Слова“ статтю В. Кубійовича з таким ось необґрунтованим висновком: „За останні 40 років був баланс втрат і зисків всього населення УССР приблизно такий. Втрати: жертви голоду – 2-3 мільйони...“.

Повільно, з численними перешкодами пробиває собі дорогу істина. Й от ми дочекались серйозного спростування цифри, прийнятої в Україні за офіційну – як остаточний результат наукових зусиль академічного Інституту демографії та соціальних досліджень: що нібито в 1932-1933 роках в Україні від Голодомору заги-

(Закінчення на стор. 12)

Активіста засудили за прапор України

КИЇВ. – Міністерство закордонних справ України 16 січня висловило категоричний протест у зв'язку з незаконним та політично вмотивованим рішенням так званого „суду“ російської окупаційної влади у Криму у справі громадянина України Володимира Балуха.

У заяві сказано: „Засудження В. Балуха до трьох років і семи місяців колонії-поселення та грошової кари за абсурдними та сфабрикованими звинуваченнями є свідченням того, що Кремль надалі продовжує політику цілеспрямованих репресій та залякувань громадян України на тимчасово окупованому Кримському півострові“.

В. Балух став жертвою репресій за свою проукраїнську позицію – через прапор України, який був на подвір'ї його будинку. 8 грудня 2016 року у нього провели обшук і „виявили“ 90 патронів і кілька тротильових шашок. Суддя Олена Тедеева сказала, що факт їхнього придбання здійснений „у невідомому слідством місці, в невідомий час і у невідомих осіб“.

Захист наполягав як на незаконності обшуку в активіста і на порушеннях порядку проведення оперативних заходів. Суддя назвала непереконливими докази захисту й самого В. Балуха про те, що йому могли підкинути боеприпаси під час обшуку. Під час оголошення вироку на чоловіка наділи наручники й помістили за ґрати.

На запитання, чи зрозумілий йому вирок, український активіст відповів: „Ця дія нічого спільного з правосуддям не має. У найкращих

Український активіст Володимир Балух. (Фото: Ілля Тарасов, Радіо Свобода)

традиціях НКВД 1937 року“. Звертаючись до суду, В. Балух зазначив, що головна мета – залякати його й усіх незгодних з анексією Криму, не досягнута.

В. Балух працював інженером у місцевому колгоспі. Він демонстративно відмовився від отримання російського громадянства, вивісив український прапор на даху свого будинку, а на стіні розмістив табличку „Вулиця Героїв Небесної сотні“.

Міністерство закордонних справ України,
Радіо Свобода

Досліджено стан переселенців

ЕДМОНТОН, Альберта. – 13 грудня 2017 року в едмонтонському Осередку Наукового Товариства ім. Шевченка в Канаді з підтримкою Відділу сучасних мов та культурології Факультету гуманітарних наук та Методичного центру української мови Канадського Інституту Українських Студій Альбертського університету, а також Німецької служби академічних обмінів відбулася відкрита лекція Маріанни Новосолової „У пошуках нового себе: есеїстичні рефлексії жертв війни на сході України“.

Доповідачка запропонувала слухачам помірковувати про долі вимушених переселенців з Донбасу, в житті яких раптово і нещадно увірвалася війна, і які не з власної волі, а були вимушені залишити свої домівки та виїхати в інші регіони України у пошуках роботи, житла, але насамперед – у пошуках нових себе.

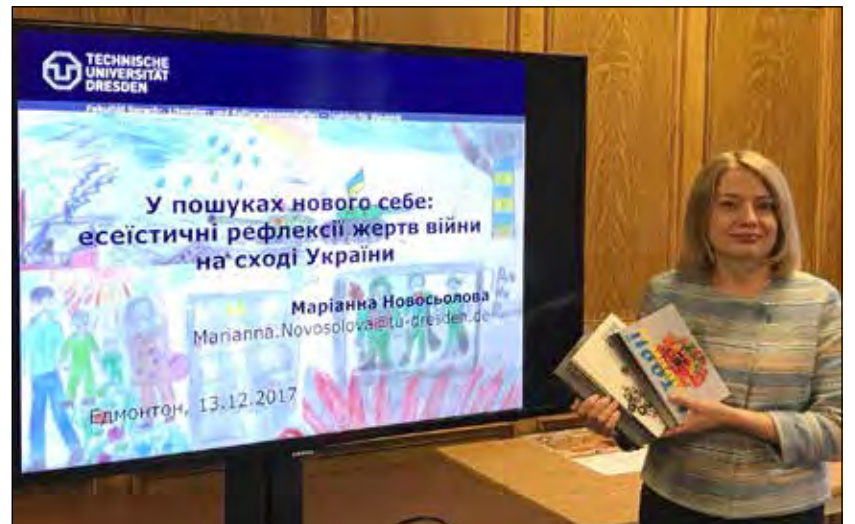
Багатьох із них, щирих патріотів України, об'єднує ментальна розгубленість. Вони, з одного боку, стали ворогами „молодих республік“ на Донбасі („зрадниками“, „україні“, „фашистами“, „бандерами“), а з іншого – відчувають недовіру з боку своїх співвітчизників, які через стереотипні уявлення сприймають їх за чужих („донецьких“, „сепаратистів“, „мігрантів“, „бандитів“).

„мігрантів“, „бандитів“).

Їх спроби зрозуміти себе, навколишній світ та публічно висловити свої рефлексії втілилися в есеях, аналітичних та філософських роздумах, а також у новому жанрі „публічної сповіді“, опублікованих у збірках „Історії несепаратисток“ і „Донбас – арена війни“ під редакцією Олени Тараненко.

Доповідачка презентувала результати аналізу малих публіцистичних форм як єдиного дискур-

(Закінчення на стор. 9)

Маріанна Новосолова під час лекції в Науковому Товаристві ім. Шевченка в Канаді.

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

■ Росія привезла до Криму ракети

СЕВАСТОПІЛЬ. – Росія перекинула на територію анексованого Криму нові зенітно-ракетні комплекси С-400, розгорнувши дивізіон в районі Севастополя. Про це 13 січня повідомили російські інформаційні агентства. Рік тому Росія також розмістила на території півострова комплекси С-400 – вони були перекинуті в район Феодосії. С-400 здатний вражати літаки на відстані до 400 кілометрів, а ракети чи боеголовки – до 60 кілометрів. У Києві посилення російської військової присутності в Криму визнали актом агресії. (*Радіо Свобода*)

■ Вироблятимуть сонячну електроенергію

ЧОРНОБИЛЬ. – 12 січня стало відомо, що першу сонячну електростанцію, збудовану в Чорнобильській зоні відчуження, мають запустити упродовж січня. Радіаційне забруднення території не стало нездоланною перешкодою: сонячні панелі розташували безпосередньо біля Чорнобильської АЕС. Експерти очікують, що інвестиції у „сонячну” галузь зменшать залежність України від імпорту газу та інших енергоносіїв. Ця електростанція є пілотним проектом, який дає змогу напрацювати досвід для подальшого збільшення сонячних енергетичних потужностей у Чорнобильській зоні. (*Радіо Свобода*)

■ Перевезли більше пасажирів

КИЇВ. – За підсумками 2017 року українські авіакомпанії перевезли понад 10.6 млн. пасажирів, що на 27.5 відс. більше показника 2016 року. Таку інформацію оприлюднила 12 січня Державіяслужба. Обсяги міжнародних перевезень зросли на 28.6 відс. Упродовж 2017 року українські авіакомпанії виконали 92.2 тис. комерційних рейсів (зростання порівняно з попереднім роком – на 16 відс.), у тому числі міжнародних – 77.7 тис. рейсів (зростання – на 14.4 відс.) (*„Укрінформ”*)

■ Податки на посилки відклали

КИЇВ. – 30 грудня 2017 року Президент Петро Порошенко підписав зміни до Податкового кодексу України щодо збалансованості бюджетних надходжень на 2018 рік. Одним з пунктів закону було обмеження кількості „безподаткових” посилок, що їх мають право отримувати українці з-за кордону. Ще коли законопроект розглядався в Верховній Раді суспільство висловлювало своє обурення. 12 січня стало відомо, що обмеження в три посилки на місяць набудуть чинності лише з 2019 року. Причина в тому, що за податковим законодавством зміни податків і зборів не можуть вноситись пізніше, ніж за шість місяців до початку нового бюджетного періоду. (*„Укрінформ”*)

■ Українці Латвії відправили допомогу

РИГА. – 12 січня Конгрес українців Латвії відправив до України 33-ий вантаж гуманітарної допомоги, призначений для полегшення життя людей з обмеженими можливостями. Це інвалідні візки, спеціальні ліжка, запасні частини, зручні милиці та деякі інші прилади. У завантаженні гуманітарної допомоги брали участь представники Посольства України в Латвії та друзі України. (*„Укрінформ”*)

■ СБУ почало розслідування

ЗАПОРІЖЖЯ. – 11 січня Служба безпеки України (СБУ) почала розслідувати скандал довкола священників Запорізької єпархії Української Православної Церкви Московського Патріархату, які відмовились хоронити дворічного хлопчика через те, що він був хрещений в УПЦ Київського Патріархату. 31 грудня 2017 року у Запоріжжі 39-річний чоловік вистрибнув із вікна на восьмому поверсі будинку. У той момент з під'їзду виходив батько з дворічним сином. Самогубець упав на хлопчика. Кримінальну справу відкрили через порушення рівноправності громадян, вибірковий підхід до здійснення релігійних обрядів. Серед парафіян розповсюджується інформація про необхідність об'єднання України з Росією та засуджується європейський напрям розвитку України, виправдовуються агресивні дії Російської Федерації щодо України. (*BBC*)

ПОЛІТИЧНА ПРОГНОЗА

В передчутті виборів

Юлія Забеліна

У 2018 рік Україна увійшла з низкою політичних проблем, що „зависли“. Зокрема це кадрові питання: починаючи з весни 2017 року, Президент Петро Порошенко так і не зміг пролобіювати потрібного для нього кандидата на посаду голови Національного банку – після того, як Валерія Гонтарева подалася у відставку. В результаті в останній пленарний тиждень минулого року Верховна Рада так і не поставила це рішення на голосування, виконуючим обов'язки голови НБУ залишається Яків Смолий.

Крім голови Нацбанку, невирішеними залишаються питання щодо призначення міністрів

аграрної політики і продовольства та інформаційної політики, бо і Тарас Кутювий, і Юрій Стець говорили про свою відставку неодноразово. Влада так і не оновила склад Центральної виборчої комісії, де в більшості членів закінчилися повноваження.

В експертному середовищі прогнозують вирішення цих питань вже в першій половині 2018 року. „Проблема з ЦВК вирішиться в першому півріччі 2018-го, як і з НБУ. Цей дефіцит політичної відповідальності, коли ключові посади йдуть з приставкою в.о., є прямим наслідком недієздатності коаліції. І для західних партнерів це показник того, що їх водять за

(Закінчення на стор. 18)

Німецький гамбіт щодо України

Дмитро Снегирьов

3-4 січня в Україні з офіційною візитом перебував Міністер закордонних справ Німеччини Зігмар Габріель. Під час візиту він заявив, що мандат миротворчої місії ООН на Донбасі повинен поширюватися на всю непідконтрольну Україні територію, а її учасники повинні бути озброєними. Водночас він заявив, що Німеччина скептично ставиться до сприяння постачань летальної оборонної зброї зі США для вирішення конфлікту на Донбасі.

Візита в Україну З. Габріеля, попри красиві дипломатичні заяви, показала, що Німеччина тиснудиме на Україну, аби ми пішли на поступки за рахунок своєї державності.

На думку З. Габріеля, мінські домовленості – єдина дорожня карта врегулювання конфлікту, а Україна має виконати всі без винятку пункти, в тому числі політичної частини.

8 січня офіційний представник федерального уряду Штеффен Зайберт, за підсумками візиту З. Габріеля в Україну, заявив, що позиція федерального канцлера і уряду Німеччини полягає у тому, що конфлікт на сході України неможливо вирішити військовими засобами. Уряд Німеччини вважає, що необхідне мирне, дипломатичне, політичне рішення, виключно в рамках Мінських угод.

В той же час пролунала заява, що Німеччина негативно ставиться до ідеї щодо надання офіцерів Бундесверу для участі в Спільному центрі з контролю та координації питань припинення вогню (СЦКК) замість росіян.

20 грудня 2017 року в етері телеканалу „112. ua“ экс-голова Служби безпеки України Вален-

тин Наливайченко заявив, що Україна має скористатися виходом Росії з Спільного центру і запросити замість них міжнародних партнерів. „Було російське вторгнення і російська окупація, замість російських офіцерів можна і треба наполягати на створенні такого центру, але з міжнародними спостерігачами“.

Натомість Берлін наполягає, щоб Україна створила всі умови для повернення Росії. Тому що, як вважають німці, це покращить обмін інформацією між ворогуючими сторонами.

У Німеччини специфічне ставлення до проблеми в Україні попри всі красиві дипломатичні заяви З. Габріеля, що конфлікт на Донбасі не забутий. Насправді Україні дають зрозуміти, що їй доведеться все вирішувати самій з Росією. Ніякої летальної зброї, спостерігачів з країн Заходу і європейців у складі миротворчої місії ООН. Оскільки Росія виступає категорично проти присутності в місії військ НАТО.

Отже, Німеччина займає не проукраїнську позицію. Берлін сприятиме налагодженню контактів з Росією, поверненню їхніх спостерігачів у СЦКК. Але тиснудиме на Україну, щоб ми виконали політичну частину Мінська: прийняли закони про загальну амністію бойовиків, проведення місцевих виборів, особливий статус Донабсу.

Фактично Україну ставлять перед фактом, що вона має піти на поступки за рахунок власних національних інтересів.

Львівський культурологічний журнал „І“

Дмитро Снегирьов – голова Громадської ініціативи „Права справа“, Київ.

РІЗНА ЕВРОПА

Герої та антигерої для України

Альона Гетьманчук

Коли говорити про зовнішню політику, то героєм 2017 року я вважаю колишнього литовського двічі прем'єра, а нині депутата литовського сейму Андрюса Кубілюса, ініціатора так званого нового європейського пляну для України (у народі – „Плян Маршала“). Та відданість справі України і якась непохитна віра в Україну – це те, що сьогодні бракує навіть багатьом українським діячам, не кажучи вже про міжнародних.

Адже, невтомно мандруючи столицями світу заради фондів на втілення цього прогресивного пляну в Україні, цей литовець промотує не тільки модернізацію нашої країни, він промотує віру в Україну. Його колеги, литовські депутати, інколи в неформальних розмовах жартують: „Таке враження, що для Кубілюса не існує інших країн у світі, крім України“.

Українські урядовці та політики мають посилити український фланг політика: забезпечити позитивну відповідь не лише на запитання, чи готовий Захід надати Україні „Плян Маршала“, а й позитивну відповідь на запитання, чи готова Україна прийняти цей плян. Передусім

інституційно.

Антигероєм для України я назвала Генерального секретаря Ради Європи Турберна Ягланда. Він, як і А. Кубілюс, також показав неймовірне завзяття. Тільки це завзяття спрямоване було на повернення голосу російської делегації до ПАРЕ (Парламентської Асамблеї Ради Європи) під час січної сесії 2018 року. Колишній Прем'єр-міністр Норвегії робив, здається, все можливе, аби допомогти Росії закріпити серед країн-членів Ради Європи переконання, що для того, аби санкції були зняті, непотрібно виконувати умови: досить лише вдатися до шантажу.

Він, на мою думку, своєю політикою задобрювання Росії серйозно підриває довіру та репутацію Ради Європи. Рада Європи не повинна стати трофеєм Росії. Саме під такою назвою півсотні європейських експертів звернулися до країн-членів Ради Європи з тим, щоб не допустити повернення голосу російської делегації, аж до виконання Росією відповідних резолюцій цієї організації.

„Українська правда“

Альона Гетьманчук – директорка громадського Центру „Нова Європа“, Київ.

ЕКСПЕРТНИЙ ПОГЛЯД

Правда і неправда про кримських українців

Ігор Лосєв

Напередодні нового 2018 року з'явилися в нашому інформаційному просторі якісь дивні, можна сказати, „хімерні“ заяви. І що найбільш неприємно, вони виходять від деяких кримськотатарських провідників. Спочатку колишній московський кримський татарин Айдер Муждабаєв (в минулому журналіст „Московського комсомольца“, а нині заступник генерального директора телеканалу „АТР“) висловився про кримських українців: „Як окресленої громадянської спільноти „кримських українців“ не існує. І ніколи не існувало як політичної спільноти...“. Враховуючи тривале проживання А. Муждабаєва в Москві, йому можна подарувати незнання української історії взагалі та історії кримського українства зокрема.

На жаль, до таких безапеляційних думок приєднався й недавно звільнений кримський в'язень Ільмі Умеров: „Українського населення в Криму немає. Є окремі українці. Але 600 тис. українців, котрі там за статистикою, реально немає. Вони всі росіяни, чи проросійські, чи проруські...“.

Що означають ці інвективи? Небажання кримськотатарських провідників рахуватися з практично єдиним своїм етнополітичним союзником на півострові, намагання знехтувати його інтереси?

Мовляв, українці нам ні до чого, ми й самі здатні розв'язати всі свої проблеми. Це дуже небезпечна ілюзія, що може мати вельми негативні наслідки для кримськотатарського народу та його автономістських прагнень. Зрештою, не здивуюсь, якщо під впливом таких висловлювань з кримськотатарського боку, хтось з українців напише: „Ну, як ви такі спритні, а українці такі недолугі, то й самі, без нас звільняйте Крим“.

Коли сьогодні кримські татари порушують питання про національно-територіальну автономію на півострові, то як вони збираються її втримати, маючи за собою 14-16 відс. населення Криму? Без українців, без інших жителів цієї території. Так чи інакше доведеться шукати етнічний консенсус. Як не союзництво, то бодай доброзич-

ливий неутралітет. Коли Україна в 1991 році проголосила незалежність, то це був вислід етнічного порозуміння, адже за самостійну Україну проголосували не лише етнічні українці, але й більшість українських росіян, євреїв тощо. Кримськотатарські діячі думають, що зможуть оминати цю проблему? Бо дуже тяжко кермувати проти волі абсолютної більшості.

Після не дуже тактовних „спічів“ на адресу кримських українців, з обуренням відреагував редактор газети „Кримська світлиця“, учасник боїв на Донбасі Віктор Мерзвинський: „Останнім часом у медіапросторі проштовхується думка, що в Криму є виключно одна проукраїнська спільнота – кримські татари, решта ж населення або байдужа, або „рускомірна“ сепаратистська маса...“.

Своєрідним відлунням таких „ідей“ став виступ на телеканалі „ZIK“ у програмі Наталії Влащенко „Народ проти“ колишнього голови Служби безпеки України Валентина Наливайченка, який нині відчайдушно бореться за громадські симпатії. Він сказав: „Тільки татари в Криму не зрадили Україну“. Це обурило севастопольця Дмитра Білоцерківця, який нагадав, що сотні тисяч кримчан українського і російського походження залишилися вірними Україні.

Якщо уважно проаналізувати кримську історію часів незалежності України, то з'ясується чимало цікавих речей. На референдумі 1991 року за незалежність проголосувало 57 відс. людей в Севастополі. Невже всі вони були етнічними росіянами? А де ж тоді 22 відс. місцевих українців? До речі, відсоток кримських татар у цьому місті абсолютно мізерний.

У Криму 13-14 відс. кримських татар не вистачило б на забезпечення 54 відс. за незалежність України. Кримські українці тоді робили дуже багато в ім'я такого результату. Я сам належу до спільноти кримських українців і проблеми своїх краян знаю зсередини. Кримськотатарські закиди на їх адресу настільки ж дивні, як закиди на адресу самих кримських татар: чому, мовляв, цей народ в Криму не повстав у 2014 році. Провідники татар у

(Закінчення на стор. 14)

Світові потрібна нова „ліга честі“

Олег Белоколог

Минулого року у світі згадували про 100-річчя відомого звернення Президента Вудро Вільсона до Конгресу США 2 квітня 1917 року, в якому він уперше у світовій дипломатії окреслив контури універсальної міжнародної організації, що мала бути побудована на засадах свободи і демократії. Як наголосив тоді Президент США, „непохитну єдність заради миру вдасться зберегти лише завдяки партнерству демократичних країн“.

А вже цього року багато хто і в Європі, і за океаном безсумнівно відзначив проголошені ним 100 років тому, 8 січня 2018 року, в Конгресі відомі Чотирнадцять пунктів, в яких Президент США пропонував, серед іншого, скасування таємних міжнародних угод; вирішення всіх колоніальних суперечок з урахуванням інтересів населення; автономію для народів Австро-Угорщини; утворення загального об'єднання націй на основі особливих статутів, з метою створення взаємної гарантії політичної незалежності і територіальної цілісності як великих, так і малих держав.

На жаль, у 1918-1919 роках молода українська держава, проявивши щодо пропозицій американського президента дещо надмірний оптимізм і не розуміючи у повній мірі, що питання національного будівництва вирішуються не лише політико-дипломатичними засобами, а й за допомогою зброї, на відміну від Чехословаччини, Польщі, Фінляндії і країн Балтії, не спромоглася здобути незалежність на руїнах імперій.

Не стала дієвою організацією й створена у 1920 році за ініціативою В. Вільсона Ліга Націй.

Хоча, слід визнати, що вона, на відміну від Організації Об'єднаних Націй, виявилася більш моральною і спромоглася 14 грудня 1939 року виключити СРСР зі свого складу за напад на

Фінляндію. Саме це, на думку деяких істориків, й пояснює, чому наприкінці Другої світової війни Радянський Союз так наполягав на створенні нової міжнародної інституції.

Отже, сьогодні людство знов нагально потребує якогось дороговказу у протистоянні найбільш потужним викликам часу. Адже, як слушно зазначив у своїй статті в „Економісті“ американський сенатор Джон МекКейн, „світ постав перед найзаплутанішим і найскладнішим клубком проблем за останні сім десятиріч“.

Сьогодні можна констатувати, що справді серйозна дискусія стосовно майбутньої архітектури міжнародної взаємодії, в рамках якої знаходили б свої рішення найактуальніші питання, що хвилюють сьогодні людство, лише розпочинається.

Значний резонанс у міжнародному політикумі викликала промова Міністра закордонних справ Канади Христі Фріланд у канадському парламенті 6 червня минулого року. У виступі, який був названий „новим баченням канадської зовнішньої політики“, міністер висловила за співпрацю країн-однодумців („like-minded countries“) у протидії загрозам ліберально-демократичному світу.

Хотілося б сподіватися, що ця вкрай необхідна дискусія триватиме й під час цього річного головування Канади у „Великій сімці“, і в процесі обговорення побудови „більш безпечного світу“ закладе підвалини міжнародної „ліги честі“ і „партнерства переконань“, про які також згадував американській президент понад 100 років тому.

„Газета по-українськи“

Олег Белоколог – дипломат, експерт Громадської плятформи „Майдан закордонних справ“, Київ.

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

■ Росія хоче віддати кораблі

МОСКВА. – Передати Україні військові кораблі та іншу техніку, яка залишилася в окупованому Криму, запропонував 11 січня Президент Росії Володимир Путін. У Кремлі назвали це „жестом доброї волі“. Насправді В. Путін використовує такі заяви, щоб переконати міжнародну спільноту у своїх мирних намірах та позбутися санкцій, стверджує значна частина українських експертів. Вони радять українській владі не зважати на подібні російські пропозиції. „Українські кораблі, які залишилися у Криму, треба повертати, але разом із Кримом“, – відповів на пропозицію В. Путіна Прем'єр-міністр України Володимир Гройсман. (Радіо Свобода)

■ Україна не має послів

КИЇВ. – Станом на січень 2018 року Україна не має послів у восьми європейських державах. Про це повідомило 13 січня Міністерство закордонних справ. Загалом вакантними є посади послів у 17 країнах світу. 3 квітня 2014 року не призначений посол України в Швейцарії, з травня – в Данії і Чорногорії, з серпня 2015 року – в Ірландії. У минулому році звільнилися посади послів в Греції, Латвії, Хорватії та Естонії. Також вакантними є посади послів у Росії, Вірменії, Казахстані, Киргизстані, Альжирі, Етіопії, Перу, Кубі та Південно-Африканській Республіці. Процедура призначення послів є тривалою, оскільки вимагає добору кандидатури, узгодження главою держави, очікування попередньої згоди приймаючої сторони і підготування указу президента. (BBC)

■ Вбив у Різдвяну ніч

ЧЕРКАСИ. – Уночі з 7 на 8 січня донька втратила зв'язок з матір'ю Іриною Чуприною, яка працювала водієм таксі, та звернулася до поліції. Підрозділи кримінальної поліції Черкас перейшли на посилений режим задля пошуку зниклої жінки. Спершу був знайдений автомобіль жінки, пізніше виявлено труп потерпілої з численними ножовими ранами. Перший заступник голови Національної поліції України В'ячеслав Аброськін повідомив 12 січня, що 20-річний вбивця затриманий і визнав свій злочин. („Нова доба“)

■ Луценко визнав свої помилки

КИЇВ. – Генеральний прокурор Юрій Луценко найбільшим своїм досягненням на посаді вважає злам старої командної вертикально орієнтованої каральної системи. Про це він повідомив 12 січня у коментарі виданню „Новое время“. Причиною власних помилок Ю. Луценко називає поспіх. „Перша спроба створення внутрішньої антикорупційної служби була наївною і не вийшла. Виявилось, що треба створювати генеральну інспекцію за взірцем США, з другої спроби ми це зробили“, – сказав він і назвав помилкою те, що дав себе втягнути у суперечки з Національним антикорупційним бюро України (НАБУ), які завдали шкоди усій системі. „Зараз ми стараємося знайти спільне у нашому різному баченні законодавства“, – сказав Ю. Луценко. Він заявив, що було помилкою виносити конфлікт з НАБУ у публічну площину. („Укрінформ“)

■ Триває спалах кору

КИЇВ. – В Україні триває спалах кору – одного з найбільш заразних захворювань, відомих у світі. За 2017 рік встановлено 4,782 випадки захворювання на кір. Ліків від кору не існує, єдиний надійний метод профілактики захворювання – щеплення. Про це повідомило 12 січня Міністерство охорони здоров'я. Найбільше випадків зареєстрували в Івано-Франківській, Одеській та Закарпатській областях. В Одеській області п'ять хворих померли, з них троє дітей. Уже в січні 2018 року в Одеській області померла ще одна дитина. Станом на 11 січня в Києві на кір захворіли 66 осіб, з них 54 – діти. Головна причина спалахів – низьке охоплення щепленнями. 2016 року менше половини українських дітей отримали щеплення від кору. („Укрінформ“)

АМЕРИКА І СВІТ

■ „Чистка” у бюрі головного прокурора

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. — Три дні після того як він перебрав посаду головного прокурора Філядельфії, Лері Креснер перевів драматичну „чистку”, звільнивши 5 січня з праці 31 членів свого бюро, серед них багато досвідчених прокурорів. 56-літній адвокат Л. Креснер знай своєю обороною громадських прав афроамериканців та різних ліберальних активістів. Він часто критикував місцеву поліцію, беручи її або інші законодавчі органи до суду понад 75 разів. Він також обіцяв зменшити число ув'язнених і не вимагати кари смерті проти навіть найгірших злочинців. Велику роль у його виборчій перемозі відіграла жертва в сумі 1.45 млн. дол. від ліберальноо мільярдера Джорджа Сороса. Звільнені працівники сказали пресі, що вони не отримали жодного попередження про свою долю. Колишні прокурори і представник відділу вбивств при поліції скриткували цей крок, вказуючи на втрату такої великої кількості професіоналістів. Представник Л. Креснера сказав, що головний прокурор дотримується своєї передвиборчої обіцянки „змінити культуру свого бюро”. („*The Philadelphia Inquirer*”)

■ Померла моделька Христін Кілер

ЛОНДОН. — 2 січня померла Христін Кілер, колишня моделька котрої відносини з членом британського Кабінету й російським дипломатом довели до упадку консервативного уряду. У 1961 році, 19-літня Х. Кілер була танцюристкою у лондонському вечірньому клубі коли вона зустріла 46-літнього секретаря війни Джана Профюмо. Вони розпочали аферу, але одночасно вона бачилася з Євгеном Івановом, советським військовим аташе в Лондоні. Коли справа вийшла наверх 1963 року, були побоювання що совети отримали державні таємниці від неї через її зв'язки з секретарем. Дж. Профюмо спочатку заперечував, але еwentуально признався до свого романсу з танцюристкою і зрезигнував. Але скандал не втихав і довів до резигнації Прем'єр-міністра Гарольда МекМілена. Рік пізніше його партія ще не отряслася зі скандалу і прогнала вибори до опозиційної партії лейбористів під проводом Гарольда Вільсона. Дж. Профюмо помер 2006 року, залишивши за собою пам'ять як визначного філантропа. Х. Кілер була засуджена до пів року ув'язнення за лжесвідчення. Вона відтак проживала під зміненим прізвищем, була заміжня і розведена два рази і мала двоє дітей. („*CNN*”)

■ Кардинал засудив „варварство” в Конго

КІМШАСА, Конго. — Голова Католицької Церкви в Демократичній Республіці Конго засудив здушення урядом протестів проти Президента Джозефа Кабіли. Кардинал Лаврент Монсенґво 2 січня назвав „варварством” дії урядових сил два дні раніше проти демонстрантів, котрі вимагали резигнації президента. Виступаючи на рідкісній прес-конференції, кардинал обвинуватив сили безпеки, що вони відкрили стрілянину по мирних людях, вбиваючи семеро осіб, і осквернили місце молитви. Католицька Церква є однією з маленького числа інституцій, які втішаються довірою населення, яке начисляє 83 млн. осіб. Приблизно 40 відс. країни є католиками, і Церква вже давно заповнює прогалини в освіті, охороні здоров'я та інших послугах які не виконує держава. Її єпископи часто виступали проти порушень людських прав урядом, якого мандат вигас 31 грудня 2016 року. Згідно з домовленням між урядовою коаліцією та опозицією, Дж. Кабіла міг залишитися на посаді президента після вигашення мандату, але під умовою що уряд переведе вибори в 2017 році. Закон забороняє Дж. Кабілі кандидувати на перевибір. Одначе, урядова комісія сказала, що вибори не можуть відбутися скоріше від грудня 2018 року, викликаючи підозру що президент хоче залишитися при владі. За останні два роки загинуло десятки осіб протестуючи проти Дж. Кабіли, збільшуючи побоювання що в країні знову вибухне така громадянська війна, яка вбила 3 млн. людей на переломі століття. („*Reuters*”)

АКТУАЛЬНЕ

18 березня Росія знову вибиратиме Путіна

Левко Хмельковський

18 березня Росія вибиратиме Володимира Путіна своїм президентом. Його оточення робить усе можливе, щоб саме цей кандидат вчетверте зійшов на престол без перешкод. Опозиції в Росії немає, але її звичайні громадяни вже усвідомили, що саме поняття виборів означає вибір найкращого з кількох кандидатів. Отже, кандидатів має бути кілька, але таких, щоб голосувати за них виборці не захотіли. Сам В. Путін не відразу зголосився з своєю кандидатурою. Від своєї партії „Єдина Росія” йти на вибори він не наважився, тому що „керівна і спрямовуюча партія” довела населення до злиднів і зневіри. Лише загарбання Криму, війна на Донбасі та в Сирії якось ще підтримують її занепадаючий авторитет.

Кремль організував вимогу робітників з Нижнього Новгороду, щоб В. Путін таки пішов у кандидати. І він милостиво погодився. Настав час знайти йому конкурентів, які мають узяти собі частину виборців, але не завадити головному кандидату. Першим зголосився Володимир Жириновський (до 1964 року він був Ейдельштайн) — російський політик, юрист, керівник фракції Ліберально-демократичної партії у Державній Думі. Він відомий своїми закликами розширювати межі Росії за рахунок сусідніх держав, депортувати мігрантів, повернути смертну кару. Прихильник терористичних угруповань „ЛНР” та „ДНР”.

Хотіли кандидувати підприємець Сергій Полонський, громадський діяч Сергій Бізюкін, Анатолій Баташов з Російської екологічної партії „Зелені”, голова партії „Комуністи Росії” Максим Сурайкін та ще близько 70 осіб. Документи надійшли від 24 політичних партій і 46 самовисуванців. Очевидно, що жоден не може сподіватися на перемогу.

В числі кандидатів Григорій Явлинський — радянський і російський політик, економіст українського єврейського походження, один з провідників виборчого блоку „Явлинський-Болдирев-Лукін (Яблуко)”, засновник громадського об'єднання і політичної партії „Яблуко”, кандидат у президенти Росії в 1996 і в 2000 роках, намагався взяти участь в президентських виборах 2012 року.

Якась частка виборців може проголосувати за Ксенію Собчак та Павла Грудініна. К. Собчак — російська телеведуча, громадська та політична діячка, дочка першого посаdnика Санкт-Петербургу Анатолія Собчака, у якого служив В. Путін. Прес-секретар Президента Росії Дмитро Песков заявив про можливість участі К. Собчак у президентських виборах, тому що вона „повністю підходить під положення нашої Конституції”. Отже, схвалена у Кремлі. 24 жовтня 2017 року на своїй першій прес-конференції вона заявила: „З точки зору міжнародного права, Крим — український. У Криму має пройти новий референдум”. Вона підтримала санкції проти Росії, введені після загарбання Криму. К. Собчак має сподобатися тій частині виборців, які негативно налаштовані до Кремля, але не матиме шансів на перемогу. За підсумками 2017 року К. Собчак посіла десяте місце в оцінках журналу „*Forbes*” серед російських знаних осіб. Її власність склала 2.1 млн. дол.

Вагоме місце посідає П. Грудінін — директор радгоспу ім. Леніна у Підмосков'ї. Дід по матері за національністю — єврей. П. Грудінін має п'ять рахунків за кордоном і 2,000 гектарів землі, які коштують 200 млрд. рублів. Він — безпартійний, але на вибори йде від Комуністичної партії. Серед комуністів кандидатів не знайшлося.

Прикметно, що кілька кандидатів походять з України. Батько В. Жириновського походив з єврейської родини в Костополі на Волині, виїхав до Ізраїлю, був агрономом і комерсантом. В. Жириновський неодноразово заявляв, що викупить все місто, зокрема деревообробне підприємство, яке колись належало його дідові. Батько О. Навального був родом зі села Залісся біля Чорнобиля. Сам О. Навальний заявляв, що він наполовину українець і доки Чорнобильська станція не вибухнула, кожне літо проводив в Україні. Г. Явлинський — зі Львова.

Постійну тривогу Кремля викликає Олек-

сій Навальний. О. Навального не зареєстрували кандидатом у президенти Росії. На заваді став судовий вирок за привласнення грошей підприємства „Кіровліс”, з яким не погодився Європейський суд з прав людини. О. Навальний відомий своєю різкою критикою нинішньої влади і звинуваченнями її у вчиненні корупційних злочинів. 9 червня 2017 року О. Навальний визнав, що на Донбасі воюють російські війська і пообіцяв вивести їх, якщо стане президентом Росії. Також він пообіцяв у випадку перемоги на президентських виборах виконати російську частину Мінських угод і передати Україні контроль над кордоном та зазначив, що через дії В. Путіна Росія отримала в особі України державу, де 40 млн. осіб будуть довго вороже ставитися до Росії. Кремль його боїться.

Отже, О. Навальний не зареєстрований кандидатом і В. Путін ніби може заспокоїтися. Але Державний департамент США і провід Євросоюзу висловили тривогу з приводу відмови О. Навальному. Підтримка О. Навального як політика зростає, він стає символом опору режимові. На його прихильників, на осередки його Фонду боротьби з корупцією ширяться напади.

11 січня В. Путін на зустрічі з представниками провідних засобів масової інформації Росії був змушений говорити про О. Навального, хоча й не назвав його прізвища. Йшлося про те, щоб надати спрямування пресі щодо небезпечного конкурента. В. Путін сказав: „Він же не єдиний, кого не допустили. Чомусь інших не називають. Це, мабуть, свідчить про вибірковість американської адміністрації та керівництва інших країн. Говорить про те, кого вони б хотіли продвинути в політичну сферу Росії, кого вони хотіли б бачити якщо не на чолі держави, то біля керівництва. Мабуть, це ті люди, на яких вони роблять ставку. У цьому вони прокололися. Краще б промовчали”.

Звісно, В. Путін може мріяти про те, щоб світова громада (і закордонне українство) „промовчала” щодо його численних махінацій. Не мовчать. Чому б В. Путінові не надати громадянам Росії можливість на виборах висловити своє ставлення до нього самого і до О. Навального?

Тим часом у Кремля виникла ще одна тривога: виборці можуть не прийти на вибори. Значна їх частина упевнилася, що вибору не буде, вислід вже відомий, то чи варто затрачати свій час на таку комедію?

Щоб уникнути провалу виборів, члени виборчих комісій з середини січня почали обходити усі житла, збираючи запевнення, що мешканці прийдуть голосувати. Обхід буде подвійний — від 9 січня до 4 лютого і 5-22 лютого. Але люди можуть не відчинити двері таким агітаторам, боячись грабіжників. Тому провладна партія „Єдина Росія” почала складати окремі, поза реєстрацією, списки виборців і призначати бригадирів, відповідальних за їхню участь у голосуванні. Одного на 15 чоловік. Представники влади повинні до початку березня провести зустрічі з громадськими організаціями, ветеранами, молоддю, мешканцями та розповісти їм про важливість голосування за першу особу держави. Про це слід нагадувати на кожному масовому заході.

Члени партії „Єдина Росія” мають привести на вибори щонайменше 10 відс. голосуючих. „Єдина Росія” також проведе всеросійський конкурс „Селфі”, на який прийдуть за винагороду зірки кінематографії і телебачення. Переможцям подарують техніку компанії „Apple”.

Відомий політичний оглядач забороненого в Росії інтернет-видання „Ірані” Ілля Мільштайн 12 січня писав: „За 20 з гаком років життя з Путіним, від війни чеченської до війни української, вибудовано державу й вирощено виборця, з яким легко домовитися. Вони ніби створені один для одного: президент і виборець. Зовнішній ворог у них незмінний, а внутрішній змінює личини. От вже й Безіменний став на вахту і В. Путін із звичною пристрасстю розкриває його справжні задуми. Мабуть, знемагаючи від нудьги, але куди ж дітися, якщо в Росії, створеній за своїм образом і подобою, інакше не можна. В іншій Росії, вільній від мстивої параної та американських агентів, йому не було б місця”.

В Україні вшанували поетів-шістдесятників

Відзначили день народження Симоненка

Олександр Костирко

ЧЕРКАСИ. – 8 січня відзначили 83-річчя з дня народження поета-шістдесятника Василя Симоненка. На могилу поета прийшли черкаські народнорухівці, письменники, науковці та всі, хто любить і поважає творчість свого земляка.

„Різдвяне коло“, яке організувала голова обласної організації Народного Руху України Валентина Коваленко включало прихильників

творчості В. Симоненка. Всі вони після покладання квітів на могилу поета, зібрались в центрі міста біля пам'ятника В. Симоненкові, щоб продовжити вшанування його пам'яті.

Серед виступаючих були письменники-науковці Володимир Поліщук, Василь Пахаренко, представник Народного Руху України Віталій Вахній та інші. Кожен говорив про народну любов до В. Симоненка, яку заслужив своїми віршами.

Біля пам'ятника Василеві Симоненкові в Черкасах в день його народження. На фото біля пам'ятника Василя Симоненка виступає Віталій Вахній – учасник Народного Руху України, науковець. (Фото: Олександр Костирко)

На пресконференції пам'ятають Стуса

Георгій Лук'янчук

КИЇВ. – 6 січня легендарному українському поетові і борцеві Василю Стусу виповнилося б 80 років. Уродженець подільської землі обрав беззавітне служіння рідному народові. Він не обходив життєвих перешкод зручними стежками, а йшов тернистою дорогою, стійко приймав удари важкої долі після протесту в кінотеатрі „Україна“ під час перегляду фільму Сергія Параджанова „Тіні забутих предків“.

Тоді в Україні прокотилася хвиля арештів. За грати потрапили молоді науковці, літератори. Поет 12 із 47 з половиною прожитих років провів в ув'язненні. Посмертно В. Стусу присвоєно звання Героя України. Громадською премією В. Стуса та орденом ім. В. Стуса нагороджені чимало достойників, які продовжили подвижницьку місію видатного поета і громадянина України.

4 січня в стінах „Укрінформу“ відбулась пресконференція, організована громадською організацією „Меморіал“ ім. В. Стуса. Учасниками пресконференції стали Герой України, співзасновник Української Гельсінкської групи, автор Акта проголошення Незалежності України Левко Лук'яненко, генеральний директор Національного музею Тараса Шевченка, син В. Стуса Дмитро Стус, заступники голови Ради „Меморіалу“ Євген Гринів, Юрій Баланюк, Богдан Мокляник, професор Київського національного університету ім. Тараса Шевченка Володимир Сергійчук, доктор фізико-математичних наук Василь Шендеровський.

Під час заходу були вперше представлені громадськості рукописні нотатки В'ячеслава Чорновола, присвячені життю і творчості В. Стуса, які

Професор Київського національного університету ім. Тараса Шевченка Володимир Сергійчук представляє нотатки В'ячеслава Чорновола, присвячені життю і творчості Василя Стуса. (Фото: Георгій Лук'янчук)

збереглися в архіві Всеукраїнського правозахисного товариства „Меморіал“. Л. Лук'яненко поділився спогадами про останній період життя В. Стуса.

Незламного поета вбили тюремні кати у ніч із 3 на 4 вересня 1985 року у таборі Пермського краю, де його і поховали. Перепоховали через чотири роки на Байковому цвинтарі разом з його побратимами Юрієм Литвином і Олексом Тихим.

Перепоховання трьох видатних борців за права і волю української нації 19 листопада 1989 року перетворилось у величезну громадянсько-політичну протестну акцію.

Прикро, що держава так і не спромоглася поставити пам'ятник у столиці своєму вірному синові.

АМЕРИКА І СВІТ

■ США і Південна Корея відложили справи

ВАШІНГТОН. — Пентагон повідомив 4 січня, що адміністрація Президента Дональда Трампа погодилася відкласти військові навчання з Південною Кореєю аж після Зимової Олімпіади наступного місяця в Пйонгчангу, Південна Корея. Представник Пентагону полковник Роб Менінг сказав, що Д. Трамп погодився на це після нарад з південнокорейським Президентом Мун Джае-ін. Річні військові навчання відбуваються між лютим та квітнем для випробування військової готовності обидвох країн. Комуністична Північна Корея звичайно протестує проти цих маневрів, називаючи їх підготовкою до інвазії. („Associated Press“)

■ Росія протестує проти плякату в Празі

ПРАГА. — Росія і ще чотири колишні советські республіки опротестували плян причіпити пояснюючий плякат про історичну роль советського комадира з Другої світової війни Івана Конєва до його пам'ятника в Празі. Маршал І. Конєв провадив Червоною Армією в боротьбі з нацистами в Чехословаччині. Комуністичний уряд поставив йому пам'ятник в столиці країни 1980 року. Однак, І. Конєв брав участь в кривавому придушенні антисовєтського повстання 1956 року в Мадярщині, та в плануванні советської інвазії Чехословаччини 1968 року. Посли Росії, Азербайджану, Вірменії, Білорусі та Казахстану 4 січня назвали цей плян „намаганням переписати історію“. Посадник шостої округи міста Ондрей Коляр сказав, що він хоче представити факти, а не спотворювати історію. („Fox News“)

■ Північнокорейська ракета розбилася

ВАШІНГТОН. — Вашингтонський журнал „The Diplomat“, який спеціалізується в сучасних питаннях азійсько-тихоокеанського регіону, приніс новину 3 січня про те, як Північна Корея вистрілила у квітні 2017 року балістичну ракету середнього засягу типу „Hwasong-12“, яка після кількадесять секунд польоту впала на місце цієї комуністичної країни. Ракета ніколи не піднялася вище 44 миль, пролетіла 24 милі і розбилася в місті Токчон, яке знаходиться всередині країни і має 200 тис. населення. Аналізуючи сателітні зображення, автори прийшли до висновку, що мабуть не було жертв бо ракета впала, але не вибухла, біля індустриальних та сільськогосподарських будинків. Північна Корея вже двічі вистрілила таку саму ракету понад Японією. Мобільність і ненадійність такої ракети турбують аналітиків, котрі кажуть що США та їхні союзники мали б труднощі запобігти такому запуску, або навіть знати де шукати його. („Business Insider“)

■ Як звітують ЗМІ про президента?

ВАШІНГТОН. — Дослідний інститут „Пю Рісирч Сентер“ 26 грудня 2017 року оприлюднив статистику про те, як звітують засоби масової інформації (ЗМІ) про діяльність президента у початковій стадії його адміністрації. 62 відс. звітлень ЗМІ про Президента Дональда Трампа були негативними, а 33 відс. були нейтральними. Порівняно, для Президента Біла Клінтона, 28 відс. звітлень були позитивними, 28 відс. — негативними, а 44 відс. — нейтральними. Для Президента Джорджа В. Буша, 22 відс. звітлень були позитивними, 29 відс. — негативними, а 49 відс. — нейтральними. Для Президента Барака Обами, 42 відс. звітлень були позитивними, 20 відс. — негативними, а 38 відс. — нейтральними. Автори звертають увагу, що більшість звітлень ЗМІ про Д. Трампа зосереджуються на його характері та провідництві, а менше на його політиці. (www.pewresearch.org)

■ США продадуть Японії ракети

ВАШІНГТОН. — Державний Департамент повідомив Конгрес 9 січня, що він продасть Японії ракети вартістю 133 млн. дол. у відповідь на „провокативну поведінку“ Північної Кореї. Цей продаж настає після напруженого року, в якому виявлено багато турботи про ядерні амбіції Пхеньяну, який вистрілив кілька ракет які попали в Японське Море. („The Hill“)

Передплачуйте і читайте „Свободу“

- 120 років на службі діаспорі
- найповніша інформація з життя українських громад в Америці
- електронний архів – www.svoboda-news.com

Відділ передплати:

973-292-9800 дод. 3042

Річна передплата – \$90.

Додайте лише \$5 і матимете обидві версії – паперову і електронну

Проти корупції немає суду

У 2017 до Верховного суду потрапили судді, які виносили вирок проти учасників Майдану та не могли пояснити походження своїх статків. У 2018 році хочуть повторити той самий сценарій з Антикоруційним судом. За опитуванням Центру Разумкова, проведеним восени 2017 року, судова система має найгірший показник недовіри серед українських суспільних інституцій. Гірший показник мають тільки російські засоби масової інформації. Недовіра до системи правосуддя – тотальна. Допомогти мав Антикоруційний суд, який розглядатиме, зокрема, справи про суддівську корупцію. У Верховній Раді чекали на проєкт закону про цей суд. За наполяганням Венеціанської комісії його мав подати саме Президент Петро Порошенко, який багато разів говорив, що документ готовий, але реєструвати його не поспішав.

Лише 22 грудня 2017 року до Верховної Ради надійшов президентський проєкт, який розкритикували Центр протидії корупції, „Реанімаційний пакет реформ“ та „Transparency International Україна“.

Дивний час для реєстрації проєкту – за два дні до Різдва – схоже, був обраний не дарма. Створення Антикоруційного суду останнім часом перетворилося на ключову вимогу, мабуть, усіх західних партнерів України. Без цього закону Міжнародний Валютний Фонд не хоче навіть говорити про відновлення співпраці з Україною.

Президент намагався переконати світ, що Антикоруційний суд взагалі не потрібен. Тиск Заходу змушував хоча б імітувати роботу. Так з'явилася ідея про те, щоб замість окремого суду створити антикорупційні палати. Але у жовтні 2017 року Венеціанська комісія в детальному висновку на 19 сторінках довела, що варіант з палатою неприйнятний, новий суд має займатися саме випадками корупції у вищому ешелоні влади. Після двох місяців затягування П. Порошенко подав до парламенту законопроєкт, який пропонує створення громадської ради з формування суду з міжнародних експертів, яка матиме лише дорадчу роль. Негативні висновки такої ради міжнародників будуть ігноруватися, якщо таке рішення підтримають дві третини членів Вищої кваліфікаційної комісії суддів.

Міжнародні партнери мали б схвалити добір суддів без жодного реального впливу на нього. А дискредитована суддівська система без жодних перепон обиратиме тих, хто зрештою має засуджувати самих суддів за корупцію.

Вади президентського проєкту не обмежуються питанням добору суддів. Новий суд має займатися також справами інших правоохоронних органів, не пов'язаними з високопосадовою корупцією. З-під впливу суду виводяться злочини вищих посадовців, пов'язані з відмиванням грошей, поданням недостовірної інформації в електронних деклараціях та прийняттям нормативно-правових актів, що незаконно зменшують доходи бюджету.

З огляду на роботу Верховної Ради покращити законопроєкт про Антикоруційний суд практично не можна. Єдино можливим рішенням є відкликання президентом законопроєкту, який вже став об'єктом одностайної критики, і швидке подання на заміну нового проєкту, який відображатиме рішення Венеціанської комісії.

Цей крок необхідний для відновлення довіри до України з боку міжнародних партнерів щодо намірів створити справжній Антикоруційний суд.

ІСТОРІЯ

Поезія оминула цензуру

Левко Хмельковський

Ідея видати в Польщі спільну збірку молодих поетів виникла у поета Стефана Пастушевського з Бидгоща на тій підставі, що він у Польщі заснував і провадив Кореспонденційний клуб молодих письменників, даючи можливість молоді показати читачам свій творчий доробок. Молоді поети Черкащини теж повинні б мати такий позацензурний вихід до читача. Ми почали готувати збірку. Передмови написали С. Пастушевський і поет Петро Линовицький.

Перший з них звернувся до давніх контактів польських і українських літераторів, назвав ряд польських авторів, твори яких були відомі й читані над Дніпром. З іншого боку Тарас Шевченко надіслав Адамові Міцкевичеві до Парижу оригінал своєї поеми „Кавказ“, а Петро Гулак-Артемівський, Левко Боровиковський, Микола Костомаров черпали надхнення з доробку А. Міцкевича.

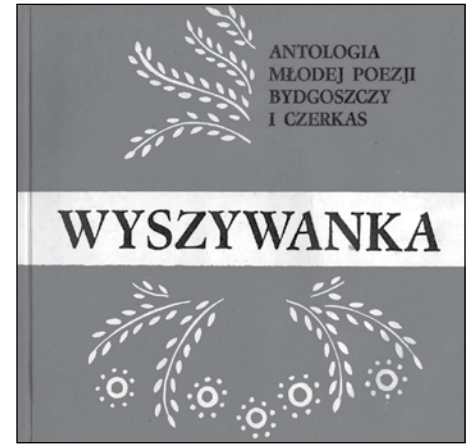
С. Пастушевський пояснив, чому вирішено назвати збірку „Вишиванка“: „Оскільки збірка має бути поширена на Черкащині, ми хочемо зберегти традицію молодих українських поетів, для яких вишиванка служить символом народних традицій, тому на сторінках розміщено заставки у вигляді польських і українських візерунків“. Польські малювала Йоанна Стшелецька, українські – Юхим Попадюк.

Це був 1977 рік, коли в Україні діяла жорстка цензура і поетичні спроби молоді були можливі лише після схвалення партійними ідеологами. Була заборона на видання творів Василя Симоненка, який за життя належав до числа партійних пропагандистів, а що вже говорити про підростаючу молодь.

Перед появою збірки ми провели певне випробування: вірші польської молоді надрукували в газетах „Черкаська правда“ і „Молодь Черкащини“. Звісно, вірші не були модерним авангардом, але усе ж і не грішили соціалістичним реалізмом. Вірші черкаської молоді теж з'явилися у польській пресі. Ні, не в газетах майже комуністичної Польської об'єднаної робітничої партії, а в демократичній газеті „Ілюстрований кур'єр польський“ (головний редактор Вітольд Ляссота народився в Черкасах), кількох інших, куди мали доступ наші молоді приятелі.

Вступна стаття П. Линовицького була витримана в дусі обов'язкових на той час канонів – було у ній про конкурс „Сонячні кларнети“, організований обласним комітетом Комсомолу. Було про те, що традиції Т. Шевченка успадкували сучасні робітники, селяни, вчителі, студенти і учні, а Наталя Віргущ, Василь Марсюк і П. Линовицький навіть прийняті до Спілки письменників України.

І саме поезії трьох визнаних владою літераторів у збірці мали зазначити її „благондійність“. Три поезії Н. Віргущ переклав польською мовою Кшиштоф Солінський, чотири твори П. Линовицького переклав Зігфрід Шукай. Василя Марсюка в книжці не було, зате вмістили свої поезії Ляля Рубан, Тетяна Литвин, Григорій Білоус, Наталя Панченко, Віктор Пономаренко, Валерій Шпак. І треба сказати, що ці поезії не мали присма-

ку комсомольської ідеології, були ліричними, сповненими любові і жаги життя.

З Польщі подали свої твори С. Пастушевський, Войцех Банах, Максиміліян Козловський-Барт, Адам Левандовський, Антоні Пахота, К. Солінський, З. Шукай, Ян Вах, Мечислав Войтасик. Мені випало готувати підрядкові тексти віршів з обох країн. Отже, поети переклали один одного.

Книжку надрукували у бидгощській друкарні „Преса-книжка-рух“. Була проблема з шрифтом – тоді ми ще не знали комп'ютера. Але польська молодь у радянській військовій частині роздобула російський шрифт, а українську літеру І робили вручну, розпилюючи літеру Т.

Коли наклад надійшов до Черкаса, ми чекали на реагування влади. Але партійні ідеологи побурчали, що без дозволу обійшлося, проте репресій не вчиняли, бо міг бути про них міжнародний розголос. Це заохотило нас до продовження справи.

Вирішили видати збірку лише черкаських поетів і малюнків молодих художників Черкащини. С. Пастушевський підтримав ідею й узявся до вступної статті „На початку дороги“. Цього разу він написав також про переслідування української мови і літератури в царській Росії. Редагував збірку М. Войтасик. Перекладали знову С. Пастушевський, М. Войтасик, З. Шукай і А. Левандовський. Видавцем зголосилася студентська рада Бидгощської технічно-рільничої академії. Наклад 500 примірників. Це був 1978 рік. До збірки увійшли поезії Миколи Озірського, П. Линовицького, Н. Віргущ (поема „Зустріч“ про Гойю), Л. Рубан, Г. Білоуса. Графіку подали Микола Саєнко, Світлана і Валентин Почепцови, Іван Лавріненко, Володимир Пономаренко.

Коли у Польщі почався рух „Солідарності“ польські поети стали його активом. С. Пастушевський у 1981 році побував за ґратами. Він тоді писав не поезію, а численні новели про революційні події. Я мав усі й вирішив перекласти їх як посібник для наших майбутніх протестів. Мене підтримав письменник Сергій Левченко і книжка „Простори часу“ вийшла 1993 року в черкаському видавництві „Січ“.

Обкладинку намалював В. Почепцов. До збірки увійшли поезії і цикл новель „Щоб Польща була Польщею“. Але досвід боротьби не знадобився, бо СРСР зник з мапи світу і ми жили надіями на те, що й Україна буде Україною. Це була перша книжка С. Пастушевського українською мовою, а загалом його твори перекладені також болгарською, німецькою, чеською мовами.

СВОБОДА

Пам'ятаймо
про
Україну!

Газета заснована у 1893 році

Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич

Редактори: Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800

E-mail: svoboda@svoboda-news.com

Fax (973) 644-9510

Website: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:

Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата:

\$90.00 на рік, \$50.00 на півроку.

Для членів УНСоюзу – \$80.00 на рік, \$45.00 на півроку.

Електронна версія (www.svoboda-news.com) – \$40.00.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.

Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“

Адміністрація / Оголошення	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3040 Fax (973) 644-9510 E-mail adukr@optonline.net
Передплата	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3040 E-mail subscription@svoboda-news.com
Думки, висловлені в матеріалах, підписаних конкретним автором, не конче віддзеркалюють позицію редакції тижневика „Свобода“ або її видавця.	

З ПРЕСИ УКРАЇНИ

Чому Вакарчук гірший політик, ніж Кличко

Анатолій Якименко

Мабуть, ми ніколи не дізнаємось, кому прийшла в голову ідея обрати Президентом України Святослава Вакарчука. Хтось вважає що це робота Банкової та Петра Порошенка, а хтось каже, що це навпаки – США у такий спосіб працюють проти П. Порошенка. Але нам, у 2018 році, як і чотири роки тому, важливо зрозуміти: наслідки цієї ідеї будуть „розгрібати“ громадяни України.

Участь у президентських перегонах фронтмена музичного гурту „Океан Ельзи“ – це гарантовані

проблеми для країни, незалежно від результатів виборів.

Відповідно до даних недавніх опитувань, С. Вакарчук потрапив до першої трійки претендентів на президентське крісло країни з результатом 12.1 відс., поступаючись П. Порошенкові та Юлії Тимошенко лише кілька відсотків.

Ми уже якось забули, що до С. Вакарчука простий український народ мав серйозні наміри обрати чемпіона світу з боксу у надважкій вазі. І якби Віталій Кличко не почав вправлятися у красномовності зі сцени Майдану, а просто б ходив на барикади і кидав „коктейлі“, то

цілком можливо, що славнозвісний бульдозер не поміг би П. Порошенкові в задоволенні президентських амбіцій.

Ми не знаємо яке майбутнє чекає на С. Вакарчука. Можливо він повторить долю В. Кличка після того, як, закінчивши з відзнакою курси провідництва у США, почне щось там говорити-балакати на політичну тему. Це не так важливо. Важливим є те, що в Україні помилково політику вважають сценою. І це стосується не лише України. Розуміння політики як сцени починає формуватися й в інших державах.

А тим часом політика – це ринг. Сцена від рингу відрізняється тим, що, перебуваючи в периметрі канатів, ви зобов'язані вести бій. Всі перемовини, домовленості, дипломатія – це або після результатів бою, або підготування до бою. Ніяка дипломатія, ніякі домовленості не можуть замінити бій. Бій – це коли б'єте ви і б'ють вас. На рингу ніхто не розмовляє і не співає.

Чим відрізняється сцена від рингу, не можна дізнатися з підручників чи книжок. Пильність, з якою на Заході підходять до дитинства

(Закінчення на стор. 12)

За єдиного кандидата в президенти

Дмитро Добродомов

Наступного року мають відбутися правибори серед кандидатів від партій демократичної опозиції, переможець яких стане об'єднаним кандидатом на пост президента України.

Сьогодні наша партія „Народний контроль“ перебуває в одному таборі поряд з іншими політсилами. Ми разом з „Батьківщиною“, „Свободою“, „Громадянською позицією“, „Самопоміччю“, „Європейською партією“ та іншими політичними силами формуємо демократичну опозицію в країні.

Нас об'єднують засадничі речі:

подолання бідності в країні; повна деолігархізація української влади; відмежування бізнесу від політики; проведення ефективної антикорупційної реформи; скасування недоплати, нове виборче законодавство та інші ключові позиції політичної реформи.

Та найголовніше, що нас об'єднало, – це боротьба проти узурпації влади, котра просто тягне країну на дно. Вже вся країна давно зрозуміла одну важливу річ – Петро Порошенко абсолютно нічим не відрізняється від усіх попередніх президентів. А в деяких аспектах він навіть „перевершив“ своїх попередників.

Очевидно, що всі партії, які сьогодні мають підтримку людей, виставлятимуть своїх кандидатів в президенти. „Народний контроль“ прийме таке рішення на безрезультатно з'їзді. Та наша партія вже систематично виступає за принципову позицію: усі партії демократичної опозиції повинні об'єднатися та запропонувати єдиного кандидата на пост президента України.

І цей кандидат має поставити підпис під рядом спільних вимог, які ми формуємо. Зокрема після перемоги ініціювати створення механізму імпичменту президента. Це потрібно для того, аби збалансувати цього уповноваження пре-

зидента силами парламенту.

Лише таким способом ми зможемо протистояти сьогоднішній владі та вивести країну з глибокої політичної та економічної кризи. Адже в іншому разі ті ресурси: фінансові, медійні, адміністративні, – які в свої руках сконцентрувала ця влада, дозволять поодиночки просто змести кожного з нас.

„Українська правда“

Дмитро Добродомов – народний депутат України, секретар Комітету з питань запобігання і протидії корупції, голова партії „Народний контроль“, Київ.

Хто врятує нашу країну?

Ольга Богомолець

За 26 років нашої державної незалежності політичні еліти в Україні остаточно деградували та перетворилися на придаток олігархічних кланів і фінансово-промислових груп. І сьогодні ми можемо вже говорити про приватизацію нашої держави кількома особами, які утримують цілі парламентські фракції та групи, а також безліч позапарламентських політиків.

Мета спонсорів політичних проєктів зрозуміла – примножити свої

капітали шляхом прийняття потрібних їм рішень. Для них Україна – територія бізнесу, де вони заробляють свої статки. Мета політиків також зрозуміла: торгуючи своїми владними повноваженнями, збагатитися в той період, коли їм пощастить потрапити до влади. І це – взаємовигідна симбіоза політиків та олігархів.

Про національні інтереси, побудову сучасної соціальної держави, турботу про якість освіти та здоров'я нації не йдеться, бо це не має жодного стосунку до їхніх бізнес-схем.

Про такі речі згадують, зазвичай, напередодні виборів, а потім – успішно забувають. Політика стала шов-бізнесом, де спочатку продюсер вкладає в артиста гроші, а потім отримує з розкрученої зірки прибутки. І політична еліта сьогодні – ті самі артисти, які розігрують перед нами безконтентне шов. А якщо вже зовсім відверто – то просто клоуни, блазні для розваги натовпу. Вони не повинні бути розумними, професійними, моральними, бо це лише шкодить справі. Навпаки – мають бути жадібними, боягузливими та нікчем-

ними, без жодних цінностей, щоб беззастережно виконувати волю тих, хто їх призначив.

Для них політична доцільність завжди буде важливіша за реальні потреби держави та українського народу. В них ніколи не прокинеться совість, ніколи не з'явиться співчуття, ніколи не виникне думка зробити щось не для себе, а для країни.

26 років ми обираємо і переобираємо політиків, міняємо перших на других, а потім навпаки. Але жит-

(Продовження на стор. 12)

Занепадницькі настрої шкідливі

Наталія Балюк

Прикро мене вразили, боляче різонули слова відомого українського художника Івана Марчука про те, що Україна є „найгіршою країною в Європі“, і що він шкодує, що повернувся з США.

„У нас абсолютно правди немає, законів немає, порядку немає. А як ні законів, ні порядку, то і держави немає. Сьогодні Україна – найгірша країна в Європі для життя“, – заявив І. Марчук в етері „Громадського радіо“. У США йому жилося значно простіше. „Дуже каюся вже кілька років, що приїхав з Америки. Я жив нормально, не знав, що таке негативні емоції. Україна як держава, можна сказати, не відбулася, вона нічого не робить, щоб світ її знав“, – сказав художник.

З одного боку, формально він має рацію. Порядку справді мало, закони часто не виконуються, прав-

да не завжди торжествує. Справедливих претензій до влади, до чиновників, зрештою, одне до одного є багато. Але і критиканів та скиглів не бракує.

Українці страшенно люблять нарікати. Але у наших бідах і негараздах винні усі на світі, крім нас самих. Своїх помилок ми вперто не помічаємо, порядку дотримуються лише тоді, коли він не заважає нашим звичкам і комфорту. Змін хочемо лише таких, які торкаються інших, а не нас. При цьому мріємо швидко і радикально змінити країну, щоб вже завтра жити у правовій, цивілізованій, заможній державі. Нехай не як в Америці, але хоча б як у Польщі.

Але й Америка, за якою так тужить художник І. Марчук, і Польща, до якої вже виїхало чимало українців, не одразу будувалися. Вони також проходили свій нелегкий шлях. І навіряд чи ті та багато

інших нині успішних країн врешті-решт досягли б високого рівня життя своїх громадян, якби свого часу ці громадяни не вірили у краще майбутнє своєї батьківщини. І не просто вірили, а прагнули цього. Озброїлись оптимізмом, запаслись терпінням і віддано та чесно працювали, крок за кроком долали труднощі.

Звичайно, підстав для оптимізму в Україні небагато. Та й природа людини така, що до доброго швидко звикаєш і хочеш, аби було ще ліпше. Але згадаймо не таке вже далеке наше минуле. Кажу не про часи панування „регіоналів“ чи „есдеків“, хоча кожен бізнесмен та підприємець мав би здригнутися при цих спогадах. Кажу про радянські часи, коли тодішні дисиденти мріяли про вільну Україну і боролись за неї, сиділи по тюрмах.

За весь період боротьби за незалежність України протягом сто-

літь зараз маємо найбільш повноцінну державу, визнану у світі. Але боротьба триває. Не всі готові з цим фактом змиритися. Тому досі найголовніше завдання — вистояти і зберегти незалежність. На жаль, усі попередні спроби були невдачі.

А песимізм і занепадництво — не найкращі наші порадики. Особливо, коли такі настрої у людей успішних і авторитетних. Зокрема таких, як художник І. Марчук. У таких людей суспільство має черпати натхнення і оптимізм. Вони повинні стати своєрідними дороговказами, давати суспільству, особливо молоді, позитивні сигнали. Зрештою, саме українська земля їх породила.

„Високий замок“

Наталія Балюк – головний редактор „газети „Високий замок“, Львів.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Театральний гурток „Джерело“ діє 25 років

Христина Осташевська

ЕДМОНТОН, Альберта. – Дитячий театральний гурток „Джерело“ при Організації Українок Канади (ОУК) святкує цього року своє 25-ліття.

Засновниці „Джерела“, українки з Польщі Олександра Цибульська, Слава Йоппик, Стефанія Пік та Ірена Присташ, а також членкиня ОУК Ольга Яремко хотіли, щоб їхні діти вивчали рідну мову. Вони запросили колишню акторку Національного академічного українського драматичного театру ім. Марії Заньковецької Ярину Завадську, яка створила театр-студію, дала їй назву, а також вивела її на новий професійний рівень. Її замінили Оля Миц, а згодом Алла Семенко, нинішня художня керівниця.

Щотижня діти займаються у своїй віковій групі під наглядом А. Семенко, Христини Піх, Ольги Федів, а також співають пісень під акомпаніємент Дмитра Руснака. Для новоприбулих дітей заняття танцями, спортом чи музикою часто є недосяжними, а „Джерело“ доступне всім завдяки фінансовій підтримці ОУК.

Діти не тільки вдосконалюють свою сценічну майстерність та володіння рідною мовою, але й водночас знайомляться з поетичним та драматичним набутком українського народу в наближеному до оригіналу варіанті.

Ювілейний концерт відбувся 16 грудня 2017 року в домовіці Українського Національного

Дитячий театральний гурток „Джерело“ показав українську казку „Сірко“.

Об'єднання (УНО). З 25-річчям „Джерело“ привітали голова едмонтонського Осередку УНО Канади Микола Воротіленко, від імени ОУК – його донька Марія Воротіленко.

Музичну частину вечора відкрили дівчата з ансамблю „Рута“, які обрали народний стиль

виконання пісень. До репертуару ввійшла українська народна казка „Сірко“, яку більшість батьків пам'ятає як культовий мультфільм 1982 року випуску „Жив-був пес“. Художня керівниця А. Семенко та її колеги вже почали планувати наступний концерт до Дня Матері.

Провели вишкіл майбутніх провідників

ЕЛЕНВІЛ, Нью-Йорк. – Наприкінці 2017 року Організація Оборони Чотирьох Свобід України (ООЧСУ) збирала на сумівській оселі в Еленвілі молодих майбутніх провідників Спільки Української Молоді (СУМ) на традиційний зимовий ідеологічний табір.

Цього разу викладати на ньому запросили з України професора Сергія Квіта, народного депутата Андрія Левуса, головного редактора тижневика ОУН (6) „Шлях Перемо-

ги“ Віктора Рога, заступника керівника провладу громадської організації „Вільні люди“ Сергія Кузана та провідних діячів українського середовища США проф. Володимира Зарицького, голову ООЧСУ Степана Качурака, Миколу Грицьков'яна, голову Світової Управи СУМ Андрія Бігуна.

Також через інтернет-мережу з учасниками табору спілкувалися провідник українського товариства в Італії Олесь Городецький і голова

ОУН (6) Стефан Романів.

Таборовики вели мову на теми історії України, заслухали доповіді про політичну ситуацію в Україні та тенденції і перспективи її розвитку, обговорили ролі і завдання української молоді на сучасному етапі, місію української діаспори в допомозі воюючій Україні, пройшли відповідний організаційний вишкіл.

Згідно з таборовою програмою, яку підготували Андрій Щегельський та Дмитро Ленчук, відбулися презентації та обговорення щойно виданих книг Данила Чайковського про Степана Бандеру і Дмитра Мирона („Орлика“) „Ідея і чин України“.

Відбулося нагородження від імени Проводу ОУН (6) та Івано-

Франківської обласної ради ювілейними відзнаками до 75-річчя Української Повстанської Армії довголітніх учасників національно-визвольної боротьби Анни Карванської-Байляк (1 січня їй виповнилося 94 роки) та Теодора Олещука.

„Дуже вражений високим, якісним і фаховим рівнем викладу на таборі, його учасники дійсно цікавляться історією та ідеологією України та її майбутнім і я сподіваюся, що багато корисних знань, які ми намагалися передати, вони вже незабаром застосують у своїй діяльності. Такі зустрічі треба проводити частіше, досвід цей треба активно поширювати. Щиро дякую організаторам та учасникам табору за цікаво та ефективно проведений час“, – зазначив В. Рог.

ООЧСУ

**Наукове Товариство ім. Шевченка
в Америці**

запрошує на презентацію
мистецької формації

Nova Opera
(Київ, Україна)

У програмі візьмуть участь:
композитори Ілля Разумейко та Роман Григорів,
соліст та менеджер формації Андрій Кошман

Демонструватимуться та обговорюватимуться
уривки з шести опер:

біблійної трилогії опери-реквієму „Ivov“
цирку-опери „Вавилон“
сон-опери „Непрості“
жаху-опери „Гамлет“
треп-опери „Воццек“

**У неділю, 28 січня 2018 року
о 2-ій годині по пол.**

в будинку НТШ
63 Fourth Ave (між 9-ою і 10-ою вулицями)
New York, NY 10003

Анна Карванська-Байляк з відзнаками до 75-річчя Української Повстанської Армії. (Фото: ООЧСУ)

Білоруський лірник співав українські пісні

Левко Хмельковський

ГАЙЛЕНД-ПАРК, Нью-Джерсі. – 3 українською лірою і гуцульською телінкою 14 січня вийшов до громади Білоруської автокефальної православної церкви Жировицької ікони Матері Божої співак і музикант Сергій Долгушев з ансамблю „Vuraj“, який виник 2010 року в Мінську.

Ансамбль присвятив свій репертуар білоруському фольклорові й записав уже кілька дисків, брав участь у фестивалях в Мінську, Львові, Києві, Москві, а також в Польщі. С. Долгушев привіз з собою великий набір народних інструментів, на яких грав, співаючи колядки, народні пісні і твори сучасних композиторів. Крім ліри і телінки, були жалійка, сопілка, гітара, інші інструменти.

Вечір у церкві не був концертом, а швидше спілкуванням співака з присутніми. Він вчив співати колядки, підспівувати. Звучали й українські народні пісні. Особливо сподобалася „Толока“, у якій підспівувала уся громада. Вечір став демонстрацією великої спорідненості українського і білоруського фольклору.

На вечорі було представлено диск „Райок“, записаний у Києві на основі пісенного матеріалу, зібраного у експедиціях в різних регіонах Білорусі. Райок – це образ, що зустрічається у жнивварських піснях білорусів. Райок

Сергій Долгушев (з лірою) з громадою Білоруської автокефальної православної церкви Жировицької ікони Матері Божої. (Фото: Сергій Тригубович)

– це казкова істота, яка з'являється перед жінками і розпитує про шлях, заходить погостювати у двір. Райок оберігає збіжжя, здоров'я і добробут родини. На диску записані пісні „Вилітай, перепілко!“, „Купальська“,

„Сосна похилилася“ та інші.

Провідник групи „Vuraj“ С. Долгушев опинився у США не випадково. У рідній Білорусі талановитий автор, співак і музикант не мав жодної державної підтримки для своєї діяль-

ности, а у Польщі отримав стипендію Міністерства культури Польщі „Gaude Polonia“. Це дало можливість продовжити популяризацію білоруської музики і традицій за кордоном.

Провели курс з громадянства

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – 22 грудня 2017 року закінчився черговий курс приготування кандидатів на громадянство США, який організувало Інформаційне Бюро Злученого Українського Американського Допомогового Комітету (ЗУАДК).

Курс тривав 10 тижнів і його відвідували Мар'яна Козяр, Тетяна Шеденко і Любов Ємчик. Інструктором був голова бюро Методій Борецький. Курс був безкоштовний. Наступний курс почнеться 6

квітня цього року. Зголошуватися на цей курс можна вже тепер на тел.: 215-728-1630.

Кандидати на американське громадянство, які мешкають поза Філядельфією в США, можуть одержати пакет згаданого курсу, виславши чек на суму 30 дол. із зазначенням „Citizenship“ на адресу: United Ukrainian American Relief Committee, 1206 Cottman Ave, Philadelphia, PA 19111.

ЗУАДК

Учасники курсу (зліва): Мар'яна Козяр, інструктор Методій Борецький, Тетяна Шеденко і Любов Ємчик.

Досліджено стан...

(Закінчення зі стор. 1)

су з особливими мотивами, прагматичними стратегіями, аргументаціями, номінаціями, метафоризацією та проілюструвала послідовні трансформації ідентичності вимушених переселенців: перший надлам соціально-орієнтованої ідентичності, що був викликаний глибокими протиріччями між колективними уявленнями та внутрішніми ціннісними переконаннями, а також активізацією категорії „чужості“; ідентифікація „чужих“ як „ворогів“ й себе як „чужого серед своїх“; ідентифікація колишніх „своїх“ як теперішніх „чужих“; відчуття повної відчуженості та ізоляваності; а також поступове подолання кризи ідентичності через внутрішнє переосмислення, відмову від мислення категоріями добра і зла, ментальне об'єднання з іншими вимушено переміщеними жертвами військового конфлікту та символічне входження в нову групу.

Слухачі дуже уважно поставилися до цієї проблематики і погодилися з висновками, що спогади жертв військового конфлікту на сході України – це спільні колективні спогади цілого покоління, що створюють колективну ідентифікацію та стають еле-

ментами колективної пам'яті.

М. Новосьолова є магістром журналістики і наразі аспіранткою та науковим асистентом Інституту славистики Технічного університету Дрездену (Німеччина). Її наукові зацікавлення включають культурознавчу лінгвістику та різноманітні аспекти вивчення дискурсів. Вона активно бере участь у міжнародних наукових проєктах і є членом Німецької наукової спілки славистів „JungslavistInnen“.

У грудні 2017 року М. Новосьолова перебувала в Едмонтоні в рамках академічного обміну між ученими Інституту славистики Технічного університету Дрездену та Відділу сучасних мов та культурології Факультету гуманітарних наук Альбертського університету.

Методичний центр української мови сприяє розвитку україномовної освіти в Канаді й за кордоном, підтримує двомовні програми, підвищує професійний рівень вчителів української мови, розробляє навчальні та методичні ресурси для середньої і вищої освіти, проводить дослідження, пов'язані з тематикою україномовної освіти і суміжних галузей, також сприяє розвитку міжнародних контактів і підтримує зв'язки з громадськістю.

Методичний центр української мови

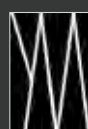
БОГДАН БОЙЧУК (1927-2017) У ЖИТТІ ТА ПОЕЗІЇ

Вечір пам'яті
присвячений поетові,
письменнику, критику
та членові-засновнику
Нью-Йоркської групи в
першу річницю його смерті.

СТАШ ЛУЧКІВ,
АСКОЛЬД МЕЛЬНИЧУК,
ДЗВІНЯ ОРЛОВСЬКА
та МАРІЯ РЕВАКОВИЧ

поділяться споминами про поета й вшанують його
пам'ять читаючи його поезії та уривки власних
творів. Читання виключно англійською мовою.

СУБОТА
10 ЛЮТОГО
2018 р.
о 7-й годині
вечора

THE UKRAINIAN MUSEUM • УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
222 East 6th Street
New York, NY 10003
212.228.0110
www.ukrainianmuseum.org

Вступ: 10 дол.
(почастунок вином)

Софія Баран
СУМ Виппані

Наталя Бенегам

Катерина Бзовицька
СУМ Гартфорд

Анастасія Боднар
СУМ Йонкерс

54-ий Баль Дебютанток

Крайової Управи Спілки Української Молоді в Америці

субота, 10-го лютого 2018 року

Sheraton Parsippany Hotel
199 Smith Road, Parsippany, New Jersey

Грають Оркестри «Грім» та «Звук»

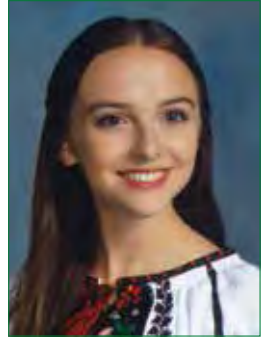
Коктейл о годині 6:00 вечора
Презентація Дебютанток о годині 7:00 вечора
Банкет після презентації дебютанток
Баль від 9:00 вечора

Вечірній одяг обов'язковий

За інформаціями звертатись:
www.cym.org/us/deb

Клаудія Вінярська
СУМ Гартфорд

Олександра Голик
СУМ Міссісага

Надя Єлізабета Гумен
СУМ Гартфорд

Рома Александра Гашлер
СУМ Йонкерс

Юля Калинчук
СУМ Ірвінгтон

Ірина Ковбель

Юліана Лукашук
СУМ Пассейк

Юля Лозинська

Бріянна Алекса Котис
СУМ Пассейк

Алекса Кравець
СУМ Йонкерс

Марія Семчук
СУМ Нью Йорк

Джілієн Погода
СУМ Картерет

Софія Шастків
СУМ Нью Йорк

Діянна Дарія Ярошак
СУМ Пассейк

УКРАЇНСТВО В СВІТІ

Українці пікетували ансамбль

Юрій Чопик

МАДРИД, Іспанія. – У Різдвяні дні, не зважаючи на санкції, з новорічними та різдвяними концертами до Мадриду завітав Російський ансамбль пісні і танцю з Санкт-Петербурга.

Жодної афіші про концерт в театрі не було, квитки розповсюджувались лише по інтернеті та у касах перед початком концерту. Архітектори „Русского міра“ включили в програму концерту українські танці. Українська громада Іспанії за права, честь і гідність українців

7 січня провела пікетування театру, щоб показати російську дволикість.

Російські артисти вийшли подивитись на учасників пікету, іспанці, йдучи на концерт, дізналися про реальні дії російської воєнщини. Після перегляду плакатів деякі іспанці вибачались, розуміючи, що мимоволі підтримують агресію російського війська, інші бажали Україні перемоги над цим злом.

Юрій Чопик – голова Української громади Іспанії за права, честь і гідність українців.

Українці під час пікетування театру в Мадриді.

У світі співають пісні Володимира Івасюка

Володимир Ворончак

Ця стаття присвячена 40-річчю появи диску „Пісні Володимира Івасюка співає Софія Ротару“ на прилавках музичних магазинів України. Хронологія цього диску наступна: 1975 рік – здійснено запис пісень на плівку, кінець 1977 року – тиражування з цих самих плівок вінілового диску на фірмі „Мелодія“, початок 1978 року – надходження в продаж.

Пісні Володимира Івасюка тепер співають не тільки українські виконавці, а й навіть ті, які українською мовою не розмовляли ніколи. Пісні молодого генія включила до свого репертуару молода кубинська співачка Нерейда Наранхо, яка,

виступаючи в різних країнах світу, виконувала дві його пісні в перекладі на англійську мову. Під впливом „Червоної рути“ білоруський композитор Едуард Ханок написав свою знамениту „Вербу“ і „Коло твого двору“, Давид Тухманов – „Гуцулочку“, а вірменський композитор Олексій після знайомства з В. Івасюком, написав цілий цикл пісень на вірші відомих українських поетів. Найвідоміші російські поети співпрацювали з В. Івасюком. А ушлявлений радянський диригент Юрій Силантьєв після участі Володимира в музичній програмі „Пісня-71“ звертається до нього не інакше як „пане“, настільки його вразили інтелект і ерудиція молодого співрозмовника.

Незаперечний був успіх і двох музичних фільмів „Червона рута“ і „Пісня буде поміж нас“. Поодинокі пісні В. Івасюка з'являлися і на музичних дисках як в СРСР, так і за його межами.

Проте композитор мріяв про свій авторський диск і старанно добирив матеріал. Але В. Івасюкові дали зрозуміти, що про диск мріяти покищо зарано, бо він не був членом Спілки композиторів СРСР. Тим часом видають малий диск з піснями В. Івасюка у виконанні Софії Ротару. Співацьці все таки вдалося видати спільну з В. Івасюком платівку „Пісні Володимира Івасюка співає Софія Ротару“. Це був перший і єдиний в світі україномовний концептуаль-

ний диск. На прилавки музичних крамниць України він надійшов на початку 1978 року і був розпроданий дуже швидко. Сам В. Івасюк придбав 100 дисків, щоб подару-

(Закінчення на стор. 15)

Contact us:
888-538-2833

4%

PREMIER NINE*

ALSO AVAILABLE:
SELECT SEVEN – 3.5%*
STARTER FIVE – 3.0%*

ANNUITIES

* First year rate. Second Year Rate – 3.0%.
All annuity rates are subject to change. Not available in all states

Ukrainian National Association, Inc.

2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054
General Information: 800-253-9862 • Fax: 973-292-0900
www.UkrainianNationalAssociation.org
facebook.com/UkrainianNationalAssociation

Нарешті ближче...

(Закінчення зі стор. 1)

нуло 3 млн. людей.

Науковий прорив до історичної правди здійснив київський професор Володимир Сергійчук. Виступаючи два тижні тому перед журналістами і громадськістю в Національному музеї „Меморіал жертв Голодомору“, д-р В. Сергійчук, на основі знайдених останнім часом архівних документів, ствердив: у висліді організованого Москвою голодового геноциду загинуло щонайменше 7 млн. українців, але при цьому належить врахувати низку, ще не досліджених джерел, які можуть дати підстави збільшити цю кількість до 10 млн. душ.

„Про застосовану істориком методу дослідження написала Лариса Конарева в „Урядовому кур'єрі“:

„Де ж могли зберегтися відомості про кількість населення? Дослідник припускає, що саме наркомат продовольства мусив би мати точні дані, щоб правильно розподілити продовольчі запаси і забезпе-

чити достатньою їхньою кількістю ту чи ту територію. Однак, різні продукти розподіляли за різними нормами серед різних категорій населення: шахтарів хліба виділяли, наприклад, більше, ніж учелеві чи дитині. А от єдиним продуктом, який призначали на кожну людину за фізіологічними потребами і в однаковій кількості, була сіль. Серед документів наркомату продовольства Володимир Сергійчук знайшов таблицю розподілу солі по районах УРСР у жовтні 1932 року, що йому дало можливість оцінити кількість населення у містах і селах України напередодні Голодомору.

За цією таблицею, на 1 жовтня 1932 року в Україні проживало 31 млн. 909 тис. людей, у містах — 7 млн. 235 тис., у селах — 24 млн. 674 тис. Це останній чесний облік, вважає вчений. Подальші обліки були викривлені. Він порівнює ці дані з цифрами на початок 1932 року, коли загалом було 32 млн. 680 жителів в Україні: міського населення — 7 млн. 127 тис., сільського — 25 млн. 553 тис. Отже, майже на мільйон зменшилося сільське населен-

ня упродовж 1932 року, напередодні страшної голодної зими. Міграція з села можлива, але й втрати вже могли бути наслідками розкуркулення.

Далі він розшукує довідник „Райони УРСР“, в якому зазначено відомості про населення за 1936 рік, але (увага!) з приміткою – дані „на 1 січня 1933 року“. Тобто радянська влада не подає жодних цифр про населення УРСР за три роки, які просто зникають з державної статистики. Напевно, треба було пояснювати, де ділися мільйони людей, резюмує дослідник. А от за даними перепису населення 1937 року, на селі в УРСР залишилося тільки 18 млн. 825 тис. людей! Тобто порівняно з 1932 роком менше на 6 млн. 728 тис.! І жодні пояснення про міграції селян на будови індустріалізації не можуть упевнити історика в тому, що тільки це стало причиною зменшення кількості селян в Україні на 6.7 млн.

Володимир Сергійчук пояснює, що ця цифра не відображає загальні втрати, бо діти народжувалися, люди мігрували, втікали за кор-

дон, а когось на кордоні вбивали (це теж втрати). Як куркулів вивезли з України 64 тис. селянських родин, деякі з них померли дорогою. Але взагалі, за його словами, ніхто не досліджував втрати українців у загальних могилах біля залізничних станцій, куди ховали померлих у потягах чи знайдених знесилених, що тікали з сіл. Цю сторінку історії та кількість втрат українців покищо взагалі не досліджено.

А ще варто згадати загиблих від голоду українців Кубані, Поволжя, Казахстану і Сибіру. Бо лише на Кубані кількість українців з 1926 року по 1937 рік зменшилася з 1 млн. 583 тис. до 173 тис.! На думку дослідника, виправдна цифра втрат українців внаслідок Голодомору 7-10 млн., якщо поррахувати усіх загиблих і ненароджених на різних територіях СРСР“.

Тепер було б логічно очікувати узагальнених і якомога точніших даних щодо спільної кількості жертв в усіх трьох голодоморах, свідомо, з метою знищення нашої нації застосованих україножерною Москвою у XX ст.

Чому Вакарчук...

(Закінчення зі стор. 7)

та юнацтва політиків, пояснюється саме бажанням збагнути, чи готовий майбутній політичний діяч бути політиком. Поведінка у дитинстві є надзвичайно показовою, оскільки дитина у цей період не здатна приховувати своїх почуттів, амбіцій, устремлінь тощо.

В популяції є лише частина дітей, котрі відрізняються від інших надлишковою енергією, вправністю, бажанням нав'язати свою волю, здо-мівувати або просто завдати болю іншому. В єдиноборствах дитина вперше розуміє існування в природі непереборної сили, котра завдає болю і принижує падінням на підлогу. Так формується психологічний бар'єр, який паралізує волю людини, що проявляється уникненням бою.

Бійцівські якості є базовими у виживанні в єдиноборствах, але най-

кращими бійцями стають ті, хто до вправності додає здатність вести бій. Тобто найкращими стають ті, хто зумів здолати психологічний бар'єр.

У політиці ситуація є аналогічною – найкращими політиками стають ті, хто до інтелектуальних здібностей виховує у собі здатність вести бій.

Святослав Вакарчук – людина сцени. Реалізація творчих здібностей ніколи не вимагала від нього терпіти фізичний біль та долати чужу волю. В громадській діяльності він ніколи не йшов проти течії, у політичній діяльності він вийшов на ринг і відмовився від бою. Це неприпустима річ для політика.

Всім зрозуміло, що С. Вакарчука готують для зовнішнього управління. І ми всі розуміємо, хто готує і під кого. Мені тільки незрозуміло, що будуть робити США, коли Володимир Путін випустить по Краматорську чи Маріуполі десант-другий ракет з реактивної системи одночасного вогню „Ураган“. Просто так.

Щоб подивитися, що буде. Чи зможе Славко Вакарчук віддати наказ на знищення вогневої точки?

Чи розуміє Курт Волкер, що президент С. Вакарчук – це така сама провокація війни в Україні, як і просто чутки про чергові переговори з Росією? Оголошіть зараз Мінськ-3 – і отримаєте чергове загострення на фронті. Чи адміністрація Дональда Трампа вважає, що С. Вакарчук буде робити те, що відмовляється робити П. Порошенко?

У нас уже є один президент, який відмовляється виконувати конституційні обов'язки Верховного головнокомандувача Збройних Сил України, оскільки боїться вести бій. Очевидно, американцям цього замало. Їм треба С. Вакарчука.

Найактуальнішою проблемою в Україні є питання війни і миру. Є різні думки з цього приводу. Я висловлю власну: головним завданням є мілітаризація, передусім мілітаризація свідомості. Наступним завдан-

ням є навчитись не розмовляти з росіянами. Ні про що. Все що ми хочемо сказати, має бути написано у нового президента країни на обличчі. Нині його очі повинні передавати єдине повідомлення – безжалісність. Безжалісне застосування будь-якої зброї для придушення будь-яких вогневих точок ворога.

В. Кличко донині, мабуть, не розуміє різниці між „Другою світовою війною“ та „Великою вітчизняною“, але чомусь мені здається, що він здатний віддати наказ на придушення ворожих вогневих точок, навіть якщо вони будуть знаходитися в житлових кварталах Донецька. Тому для країни, котра ще довго буде воювати, В. Кличко – це значно краще, аніж С. Вакарчук.

Львівський культурологічний журнал „І“

Анатолій Якименко – соціальний психолог, Київ.

Хто врятує...

(Закінчення зі стор. 7)

тя не покращується, ми все більше відстаємо у розвитку не тільки від західних країн, а навіть від найближчих сусідів – Білорусі, Молдови, не кажучи вже про Польщу чи Словаччину.

Чи є якісь підстави сподіватися, що знову змінивши одних політиків на інших, ми зможемо, нарешті, виправити ситуацію? Боюся, що ні, адже український політик сьогодні – це на 99 відс. брехун, злодій і потенційний зрадник. Це – головний ворог народу і нашої країни.

Відтак головним завданням суспільства сьогодні має стати не просто очищення влади, а її повне перезавантаження. Українські морально здеградовані політики мають піти в небуття назавжди, адже ту шкоду, яку вони нанесли державі своєю діяльністю, доведеться відшкодовувати і нам, і нашим дітям ще багато років.

Хто має прийти на їхнє місце? Це ті люди, які сьогодні категорично не хочуть займатися політикою, бо вважають, що це занадто брудна для них справа. Вони не хочуть грати за правилами, які панують в українській політиці, і гроші для них не є визна-

чальним чинником.

Ці люди сумлінно, щодня, працюють у практичній площині, кожен у своїй сфері, і є фахівцями найвищого рівня. Хтось у науково-дослідних інститутах та лабораторіях, хтось – в університетських аудиторіях, хтось – у менеджменті західних компаній.

Академіки, доктори наук, кандидати наук, управлінці, аналітики. Вони не плянують міняти сенс свого життя на щось бридке і незрозуміле, де їх втягнуть у торги, обіллють брудом та знищать. Для них головне – зберегти свою гідність та реалізуватися як професіонали. Для них цінності – вищі за гроші. Вони і є справжньою елітою нації, яка, на жаль, сьогодні відсунута на узбіччя галасливими та марнославними популістами. В результаті величезний інтелектуальний потенціал України не використовується, науковці та професіонали так і залишаються непочутими.

Але тільки вони зможуть врятувати нашу країну, налагодити всі процеси в економіці та гуманітарній сфері так, щоб вони працювали в інтересах всього суспільства, а не в інтересах олігархічних кланів.

Як переконати цих людей об'єднатися та піти до політики боротися за владу? Кожен з них має глибоко усвідомити: все, що вони роблять – не матиме жодного сен-

су, якщо вони не змінять правила в нашій країні. Їхні таланти не будуть оцінені, їхні ідеї ніколи не будуть втілені у життя, всі їхні наукові ступені, знання і вміння – загинуть, як пусець, не принісши для нації жодної користі. Проте ніхто, крім них, не зможе нічого змінити.

Якщо наша справжня еліта і надалі буде зосереджена на своїх вузькопрофільних напрямках – її так чи інакше змусять танцювати під дудку неосвічених недоучок, колишніх двійчників, які завдяки зв'язкам, грошам чи довгому языку дорвалися до влади.

Тому вихід один: державний апарат мають очолити люди, які глибоко розуміються на процесах та використовують науковий підхід до реформування держави. Зміни мають відбуватися всюди, в усіх гілках влади. І особливо це стосується нашого парламенту, який приймає закони, від яких в країні залежать всі сфери буття.

Сьогодні Верховна Рада переповнена випадковими людьми, які не є професіоналами ні в чому. Ці люди настільки відірвані від реального життя, що часто не розуміють навіть елементарних речей. Ті ж, що розуміють, знають, для чого і в чій інтересах вони приймають те чи інше рішення.

Уряд також має бути повністю змінений. Сьогодні міністри – результат політичних домовленостей, а не професійного відбору. Від них вимагається бути слухняними та вірними тим, хто їх поставив, а не професійними та принциповими. І доти, поки уряд в Україні формуватиметься за цим принципом, він завжди буде працювати проти народу в інтересах своїх хазяїв.

Я дуже сподіваюся, що мої колеги-науковці почують мій голос і змінять свою позицію. Будьте справжніми громадянами, зрозумійте, що крім вас – більше нема кому керувати нашою державою на благо людей! Політики кради, крадуть і будуть красти, і так триватиме доти, доки народ не вживе щодо них „непопулярних заходів“. Або ж доки ви, нарешті, не прокинетесь і не зробите відповідальний крок – крок у політику.

А звичайним громадянам хочу сказати лише одне – дивіться, кого ви обираєте і пам'ятайте: якщо мавпу одягнути в костюм від „Бріоні“ – вона не перестане бути мавпою.

„Українська правда“

Ольга Богомолец – доктор медичних наук, народний депутат України, Київ.

ПОДІЇ В УКРАЇНІ

Провели виставку юних мистців

Світлана Орел

КРОПИВНИЦЬКИЙ. – Третій всеукраїнський конкурс „Щаслива дитина – квітує Україна“ відбувся в художній галерії „Єлисаветград“ Миколи Цуканова“. На конкурс надійшли 1,300 дитячих малюнків з різних міст і сіл України. Їх можна буде побачити тут до 1 лютого.

Наймолодший учасник конкурсу – п'ять років. І хоча участь можна брати з шестирічного віку, робота дівчинки так зворушила всіх, що її вирішили включити до експозиції. Основний тема малюнків – бажання

миру, добра, краси, затишку й тепла у рідній оселі і в країні.

Роботи минулорічного конкурсу виставлялися у Німеччині, Швейцарії, США, Канаді, Китаї. І скрізь мали добрий відгук та підтримку. Цього року виставка має побувати у Грузії, у країнах Прибалтики, Фінляндії і у Японії.

Подарунки – дипломи та календарі із зображенням найпопулярнішої дитячої роботи – отримали близько 28 грудня 2017 року 70 маленьких художників з Кропивницького, а загалом нагороди отримають понад 400 дітей з усієї України.

У Рівному є Майдан музики

Євген Цимбалюк

РІВНЕ. – Перед Залею органної і камерної музики 4 січня відкрили Майдан Музики. Це простора площа, на якій постав куточок зі скульптурною арфою та ангелом. Ця металічна скульптура – твір відомого українського коваля Артема Вольського.

Іншими ознаками площі музики стали діючий годинник та періодичне звучання зразків музичної світової класики.

Майдан музики у Рівному. (Фото: Євген Цимбалюк)

Спілка офіцерів дбає про військо

Олександр Калько

ЧЕРКАСИ. – 9 грудня 2017 року в приміщенні міської ради відбулась звітно-виборча конференція обласної організації Спілки офіцерів України (СОУ). У своєму звіті голова організації капітан другої ранги Володимир Сіндюков відзначив налагодження стосунків з Меджлісом кримськотатарського народу, активну участь у проведенні злету учнівської молоді „Козацький фарватер“, навчанні з територіальної оборони, проведеного військовим комісаріатом.

Завдяки ініціативі організації на Черкащині вперше з 2016 року стали

проводитись заходи щодо підтримки кримських татар і деокупації Криму. Організація взяла участь у створенні Всеукраїнського руху сприяння територіальній обороні, ініціювала укладення шефської угоди між обласною державною адміністрацією і головним кораблем Військово-морських сил України – фрегатом „Гетьман Сагайдачний“. Відбулась зустріч штурмана корабля лейтенанта Олександра Красюка з заступниками голови обласної державної адміністрації, досягнуті позитивні домовленості і з нового року Черкащина матиме свій підшефний корабель.

О. Красюк розповів на конференції про сучасну проблематику української військової флотії і деякі шляхи вирішення їх суспільством, органами державної влади і громадськими організаціями.

На конференції відзначено відсутність підтримки з боку держави, бо на четвертому році війни в області і місті відсутні цільові програми будівництва житла для діючих військовослужбовців та таких, що звільнені у запас, військовим пенсіонерам доводиться на вічах вимагати належного виконання Закону „Про пенсійне забезпечення“.

Володимир Сіндюков вручає Олександрові Калькові подяку Черкаського військового комісара за успішну участь у навчаннях з територіальної оборони.

Агітпоїзд єднає Україну

Олександр Костирко

ЧИГИРИН, Черкаська область. – 9 грудня 2017 року в Чигирин завітав агітаційний потяг єднання України „Труханівська Січ“. У резиденції св. Миколая, утворений у садибі гетьмана Богдана Хмельницького, звучали пісні, знайомились студенти місцевого ліцею і навчальних закладів України, які подорожують потягом.

Це вже 10-ий агітаційний потяг за три роки. До нього входять 150 учасників з усієї України. Цього разу маршрут проходить по колу Суми, Тернопіль, Одеса, Запоріжжя, Харків. Акцію розпочали добровольці та громадські діячі 86 організацій на здійснення програми

Президента України щодо підтримки національної єдності. По ходу потягу в кожному місті відбуваються презентації обласних товариств сприяння обороні України та інших організацій, які працюють у сиситемі військово-патріотичного виховання та допризовної підготовки молоді.

Перший агітпотяг „Труханівська Січ“ складався з дев'яти вагонів, які надала „Укрзалізниця“, і його шлях пролягав на схід. Вагони мали назви „Безпека“, „Просвіта“, дві кінозали. Перебуваючи на сході, учасники агітпоїзду проводили майстер-класи та тренування з безпеки життя, семінари, лекції для воїнів і дітей у фронтовій зоні. Виступали відомі артисти, автори книг.

Учасники агітпотяга на зустрічі з св. Миколаєм в Чигирині. (Фото: Олександр Костирко)

Календар розповів про кораблі під українським прапором

Георгій Лук'янчук

КИЇВ. – 27 грудня 2017 року в Українському кризовому медіа-центрі, що у будівлі Міжнародного конгрес-центру „Українські дім“ на Європейській площі представлено календар на 2018 рік „100 років підняттю українських прапорів Чорноморським флотом“ з кольоровими зображеннями кораблів. Відомий кінорежисер, автор документальних фільмів з історії Іван Канівець та історик, координатор Таврійської гуманітарної платформи, працівник Науково-дослідного інституту українознавства Андрій Іванець провели презентацію.

Вперше завдяки художникам знімальної групи фільму „Тризуб Нептуна“ можна буде побачити кольорові зображення кораблів, яка підняли у 1917-1918 роках українські прапори. Автор ідеї календаря І. Канівець вмістив 13 кольорових робіт, на яких представлені 12 кораблів.

Серед них – найсучасніший та найпотужніший лінійний корабель Чорноморської флотії у 1917-1918 роках „Воля“, який у грудні 1917 року здійснив першу під українським прапором бойову операцію з перевезення українізованих військ з Малої Азії в Крим. Є зображення еска-

дреного міноносця „Завидний“, який першим на Чорноморській флотії у липні 1917 року вийшов під національним українським прапором у морський дозор.

Консультував створення календаря історик Ігор Гриценко з Запоріжжя. Порівняльно невеликий наклад календаря (лише 100 примірників)

Кінорежисер Іван Канівець (зліва): та історик Андрій Іванець презентують календар „100 років підняттю українських прапорів Чорноморським флотом“. (Фото: Георгій Лук'янчук)

ків) надруковано за сприянням українців Лондону для безкоштовного передання у військові частини та навчальні заклади. Під час презентації постало питання про збільшення обмеженого тиражу календаря, присвяченого цій видатній події в історії вітчизняної флотії.

25 жовтня 1917 року Центрофлот підтримав ініціативу Чорноморського Українського Військового Комітету про підняття на один день українських національних прапорів на всіх кораблях, судах, у портах і фортецях флотії. О 8-ій год. ранку під звуки корабельних оркестрів на щогли та портові флаштки було урочисто піднято жовто-сині стяги та на кораблях набрані прапорами стеньгові сигнали „Хай живе вільна Україна“. У Севастополі, Євпаторії, Теодосії, Керчі, Херсоні, Миколаєві та Одесі відбулися під жовто-блакитними прапорами багаточисельні проукраїнські демонстрації. 29 грудня (за старим стилем) 1917 року Мала Рада УНР затвердила проект українського морського прапора з тризубом-хрестом.

Є надія, що випуск календаря сприяє встановленню Дня Військово-морської та Торговельної флотії України 29 квітня, згідно з національною історичною традицією.

ПОДОРОЖІ

Храм окупований московською церквою

Володимир Рожко

Монастир св. Миколая в Мильцях на Ковельському Поліссі стоїть на лівому березі річки Турії. На берегах її було п'ять монастирів: Різдва Пресвятої Богородиці в Попівці біля Туропина, св. Євстафія біля містечка Турійська, Святої Трійці біля села Вербка, св. Миколая в Мильцях, Стрітення Господнього у Михнівці.

Найдавніший з них Святої Трійці заснований ченцями анахоретами в XIV-XV ст. Вони побудували невеликий дерев'яний храм і такі ж невеличкі будинки келії. На мапі Ковельського Полісся ця обитель згадується в документальних джерелах 1532 року, а через 10 років монастир вже мав мурований храм св. Миколая, такі ж келії для ченців, інші господарські будівлі завдяки своєму фундаторові князеві Федорові Сангушкові, старості Володимирському, маршалку Волинської землі.

Одного разу князь Ф. Сангушко з своїми найближчими був на полюванні в цій місцевості і випадково натрапив на бідний храм і такі ж монастирські будівлі. Бідність обителі та ченців вразила князя і він пообіцяв їм побудувати нову святиню, наділити її землею, полями, лісами, лугами і таким чином поклав початок новому чернечому життю в цій обителі.

З 1707 року бачимо у монастирі василіан Руської унійної православної церкви, які найбільш діяльними в обителі були у XVIII ст. Архимандрит Флоріан Шашкевич відбудував на давніх фундаментах двоповерхові муровані будівлі монастирських келій, які збереглися й дотепер, а посеред корпусів церкву Преображення Господнього, яка служила як домовна церква для ченців. Значно розрослися господарство обителі, город, сад, пасіка. Монастир забезпечував себе медом, воском, тут виготовляли свічки для Богослужб, освітлення, церковних треб. Розбудова обителі і містечка Мильці тривала аж до 1839 року.

Саме під кінець діяльності Руської унійної православної церкви для дітей духовенства Архiepіскоп Йосип Семашко заснував 1833 року Милецьку духовну школу, яку перетворили 1842 року в Милецьке духовне училище для дітей православного духовенства Володимирського,

Ковельського, Луцького повітів. Щорічно навчалось тут 140-160 учнів. Училище перебувало в монастирі до 1894 року, а тоді було переведене до містечка Мацієва, де було куплено відповідні приміщення в графа Ксаверія Мінчинського. Милецька духовна школа підготувала сотні кандидатів для Волинської духовної семінарії.

Під час ліквідації Руської унійної православної церкви та припинення діяльності василіан в Милецькому монастирі московські окупанти нищили ікони, скульптури, Богослужбові книги. Тоді ж було знищено і монастирський архів XV-XVII ст. Безцінні документи, серед них грамоти, акти князів Сангушків затоплено в мішках обтяжених піском на глибокому місці річки Турії. На середині XIX ст. монастир в Мильцях було цілковито удержавлено і передано до скарбниці. Монастирський храм св. Миколая одночасно був парафіяльним для містечка Мильці, сіл Підсинівка, Шкrobi, Соколище, Солов'ї, Комарове, Неці аж до його зачинення московським окупантом у 1947 році.

Криваві буревії Першої світової війни та революції, національно-визвольних змагань українського народу залишили глибокі сліди в житті обителі. З наближенням фронту влітку 1915 року до містечка Мильців частина ченців з намісником Олексієм через Пінськ виїхали до східної України. Все коштовне церковне начиння, книги, чудотворні ікони було вивезено до Ізюма і Харкова. Всі ці цінності стали жертвами червоного окупанта.

Окремою сторінкою в історії монастиря була окупація Волині Польщею у 1919-1939 роках. Завдяки українським патріотам-священникам розпочалося розмокшення церкви і українізація Богослужень. Початки цього процесу в Милецькому монастирі поклав ієромонах Полікарп (Сікорський), який виконував тимчасово обов'язки настоятеля обителі з 9 вересня по 12 грудня 1922 року. В цей час і пізніше в 1941-1944 роках при монастирі діяла дяківсько-псаломницька, регентська школа, яка готувала церковнослужителів для Пінсько-Поліської єпархії. Навчалось тут багато обдарованої і патріотичної молоді з Полісся.

У вересні 1939 року на зміну польському оку-

Монастир св. Миколая в Мильцях. Фото 2008 року.

пантові прийшов московський, який приніс на Волинь кривавий терор. У процесі другого відродження УАПЦ 1941-1944 років Митрополит Варшавський Діонісій 24 грудня 1941 року створив Тимчасову адміністрацію в Україні, адміністратором призначив Архiepіскапа Полікарпа. Владика Полікарп був добре обізнаний з ситуацією в Милецькому монастирі, мав зустрічі і листування з ігуменами, настоятелями оо. Наумом Вихром, Олександром Тимофіївим, які в 1945 році підступно були помордовані радянськими катями у формі українських повстанців. З постановом 14 жовтня 1942 року Української Повстанської Армії ігумени Теофіл, Іоан, ієромонахи Наум, Олександр з братією активно співпрацювали з українськими повстанцями, допомагали продуктами, медикаментами, зв'язками, переховували підпільників і поранених, ховали побитих і помордованих українських патріотів.

Станом на 29 вересня 1944 року братія монастиря налічувала 11 ченців. Ігуменів Олександра і Наума весною 1945 року червоні кати знищили. Сама ж обитель була зачинена. Приміщення колишнього монастиря були передані Волинському обласному управлінню трудових резервів під спеціальне сільськогосподарське училище. Давній монастирський храм було перетворено на клуб училища, потім сиротинця, обласного будинку інвалідів. Парафіянам залишилися лише кладовищенська церква св. Онуфрія. Храм залишався парафіяльним аж до 1993 року, а тоді переданий монастирю св. Миколая, який окупувала московська церква. Лихо Милецького монастиря триває.

Правда і неправда...

(Закінчення зі стор. 3)

таких випадках починають терпляче пояснювати ті об'єктивні обставини, що таке повстання унеможлилювали. Кримські українці також мають свої об'єктивні обставини. Ситуація кримських татар і кримських українців кардинально відрізняється. Кримські татари – згуртована етнічна і релігійна спільнота, чітко відмежована цим від решти населення Криму, загартована й сконсолідована 50 роками вигнання і боротьби за повернення.

Повертаючись до Криму, татари часто були змушені будувати житло на дуже незручних місцях практично з нуля. Це привело до виникнення чималої кількості моноетнічних селищ, що також сприяє етнічній єдності та мобілізованості.

Кримські татари звикли сподіватися лише на себе. Натомість україн-

ці Криму не є окремим етносом, сказати б, кримсько-українським народом на відміну від кримських татар. Кримські українці почуваються частиною великої української нації від Карпат до Донбасу і від Полісся до Чорного моря. Тому звикли жити й діяти не автономно, а разом з усіма українцями. Тому залежні від політики офіційного Києва. Бо знають, що мають свою державу, свою армію, свою владу тощо.

Тривалий час офіційний Київ волів не помічати кримське українство і не залучати його до боротьби за зміцнення позицій України в Криму. Навпаки – дуже цього боявся, щоб не дратувати Москву і не відповідати за активність українського населення на півострові. Кримським українцям київські „дядьки“ казали: сидіть тихо, українська держава сама все зробить, все вирішить. А це „все“ робилося у візантійському стилі: „договорняки“ з місцевою про-

морняки“ з Москвою, залаштункові інтриги тощо.

А ще на очах місцевих українців здійснювалася специфічна кадрова політика: навіщо призначати на посади в Криму українських патріотів, коли можна купити представників керівного проросійського прошарку, дати їм преференції, заплішити очі на їхні крадіжки й хабарі. Але в Києві не врахували, що таку ж постійну роботу з цією публікою веде Кремль.

Ця кадрова політика деморалізувала кримське українство, котрому Київ увесь час показував: „ви нам не потрібні, ви тут ніхто і звати вас ніяк“. Ну, а політика нагород і заохочень – це взагалі окрема пісня. В Криму є ціла купа „героїв України“, які чудово вписалися в окупаційну адміністрацію, Кримом вештаються табуни „заслужених журналістів України“, що були і є „пропагандонами“ Москви.

Нещодавно прокуратура Автономної Республіки Крим (на материковій Україні) розпочала кримінальну справу проти одного з депутатів Верховної Ради Криму, редактора місцевої районної газети „Огні Перекопа“ за звинуваченням у державній зраді. Ви будете сміятися, але він також є Заслуженим журналістом України.

Зате представники патріотичного кримського українства за більш ніж 20 років звикли, що центральна влада їх не врятує, не захистить і не підтримає. Отже, внаслідок такої політики центру кримських українці зустріли 2014 рік у морально пригнобленому стані. Їм постійно навію-

вали: ви слабкі, вас мало, ви не впливові... Якщо Москва надзвичайно активно допомагала кримським проросійським силам, то Київ ігнорував своїх природних союзників на півострові. Навіть тим же кримським татарам сприяв більше, ніж українцям, мовляв, свої нікуди не подінуться.

А тут ще на очах української спільноти українська армія за наказом з Києва не зробила жодного пострілу, навіть не спробувала захистити Крим. Виявилось, що держави немає, влади немає, політичної волі України немає, а є тільки дивні поради з Печерських пагорбів: „Ви там тримайтеся!“ Все це привело кримське українство у стан шоку і зневіри. Люди досі не можуть оговтатися і зрозуміти, що і як сталося в 2014 році насамперед у Києві, а потім уже в Криму.

Нині українці там перебувають у вкрай тяжкій ситуації. І звісно зверхні, нетактовні оцінки не принесуть користі спільній справі всіх громадян України, не покращать становище українців і кримських татар на окупованій території. Були вже оцінки як у 2004 так і в 2013 роках, проте геть провалилися, українці змусили рахуватися зі своєю позицією, здивувавши багатьох оглядачів і „про-років“. Тому зарано перекреслювати українську спільноту в Криму.

„Український тиждень“

Ігор Лосев – політолог, доцент Києво-Могилянської академії, Київ.

DNIPRO LLC.

- Туристичні послуги: авіаквитки і візи в Україну та інші країни
- Грошові перекази у всі країни світу • Українські та європейські компакт-диски • Українські сувеніри та хустки
- Телефонні картки: 80 хвилин розмови за 5 дол.

ROSELLE, NJ
645 W. 1st Ave.
Tel.: (908) 241-2190
(888) 336-4776

CLIFTON, NJ
565 Clifton Ave
Tel.: (973) 916-1543

PHILADELPHIA, PA
1916 Welsh Rd., Unit 3
Tel.: (215) 969-4986
(215) 728-6040

ПАЧКИ, АВТОМОБІЛІ
ТА КОНТЕЙНЕРИ
В УКРАЇНУ

ПОСТАТІ

Минуло 110 років від дня народження о. Івана Гриньоха

Олександр Панченко

10 років тому редактор часопису „Америка“ Осип Рожка у своєму листі до мене писав з Філадельфії: „У представленні життя о. д-ра Івана Гриньоха є дуже цінною його участь у національних зборах у львівському домі „Просвіти“ 30 червня 1941 року, коли загальні національні збори проголосили Акт Відновлення Української Держави та вибрали Ярослава Стецька головою Українського Державного Правління. Ця інформація є ще білою плямою в сучасній історії, бо її чомусь бояться наводити у шкільних підручниках, а сучасні політики тремтять перед нею, бо ще не знають як до цього братися. Щодо о. І. Гриньоха є важливим те, що він, як капелян „Нахтігаль“, брав участь у загальних зборах і від українського вояцтва висловив підтримку проголошеній українській самостійній державі. Збори вітав і Єпископ Йосиф Сліпий від Митрополита Андрея Шептицького. 1-го липня 1941 року о. І. Гриньох приніс пастирського листа Митрополита Андрея у справі новоствореного уряду на радіостанцію ім. Євгена Коновальця, яка тоді ще була в руках ОУН“.

В грудні кожного року я згадую не лише про уродження галицької землі о. І. Гриньоха, але й про його рідного брата о. Степана Гриньоха, який писав мені із США. Він упокоївся на 103-му році життя й був найстаршим католицьким священиком в США.

28 грудня 2017 року минуло 110 років від дня народження о. І. Гриньоха, життєвий шлях якого проліг від села Павлів коло Львова до околиць Мюнхену. Він був людиною великого формату, шляхетної душі, високого інтелекту, природної виваженості та інтелігентності й відкритого серця.

І. Гриньох народився в родині

ні Михайла й Анастасії з роду Чесак 28 грудня 1907 року. У 1909 батьки емігрували до США та оселились у Філадельфії. 27 грудня 1911 року у них народився ще один син – Степан. Згодом сім'я повернулася в Україну. Народну школу І. Гриньох закінчив у Павлові, а середню – в Українській Академічній Гімназії у Львові. Богословські студії розпочав у Львівській Богословській Академії і у 1930 році продовжив в Інсбруку, де захистив докторську працю. 1932 року його висвятив на священика Митрополит А. Шептицький.

Він служив душпастирем Легіону Дружин Українських Націоналістів „Нахтігаль“, сформованого за допомогою німців. Митрополит граф А. Шептицький благословив о. І. Гриньоха на службу військового капеляна і він відвідував вояків, доки батальйон „Нахтігаль“ був у Львові, був з ними у поході на схід. Коли батальйон розформували, о. І. Гриньох було звільнено з посади духівника.

Він став одним з ініціаторів створення Української Головної Визвольної Ради (УГВР), його обрано другим віце-президентом УГВР. У повоєнні роки він став головою Закордонного Представництва УГВР, яке очолював до 1980 року. Водночас був головою Українського товариства закордонних студій, яке було відповідальним за видання газети „Сучасна Україна“ й „Української Літературної Газети“, а пізніше журналу „Сучасність“.

Доктор права Мирослав Прокоп писав у щоденнику „Свобода“ 8 квітня 1996 року: „У 1944 році Президія УГВР, Провід ОУН і Головне командування УПА вислали з України на Захід о. Івана Гриньоха, Микола Лебедя та інших учасників організованого українського підпільного і повстанського руху в Україні, а згодом ще Юрія Лопатинського, і доручили їм

поширювати інформації про нього серед демократичних суспільств і урядів та старатися здобути для нього моральну і політичну допомогу“.

Американці недооцінювали відмінності в поглядах і намірах українців. Керівник спецслужби, полковник Вільям Квін найперше радив зібрати дані та уважно вивчити минуле, надійність та мотиви різних організацій і партій. Зольд Араді, позаштатний співпрацівник американської розвідки в Угорщині, склав ґрунтовний звіт, у якому проаналізував український національний рух. Він познайомився з І. Гриньохом, Ю. Лопатинським, а також М. Лебедем. УГВР користувалася підтримкою серед молодого покоління та цивільного населення України, мала власних кур'єрів майже в кожній європейській і деяких азійських країнах, тому особливо зацікавила американців.

Разом з політичною діяльністю о. І. Гриньох продовжував викладати філософію й богослов'я, був професором Українського Вільного Університету в Мюнхені, став одним з найближчих радників Йосифа Сліпого. Після заснування Українського Католицького Університету в Римі о. І. Гриньох став його професором. Він переконано вірив у історичні права української Церкви та її право бути патріаршою Церквою. У 1975 році під час урочистої архиєрейської Літургії у базиліці св. Петра при головному вівтарі о. І. Гриньох підніс уперше офіційно возглас за Патріярха Києво-Галицького і всієї Руси-України Йосифа. Офіційний Рим цього історичного факту не визнав, але й не заперечив.

13 листопада 1977 року в Оліфанті, Пенсильванія, заходами парафії свв. Кирила і Методія, а зокрема її пароха о. д-ра С. Гриньоха було відзначено 70-річчя о. д-ра І. Гриньоха. Часопис „Патріярхат“ писав: „Для більшо-

Віце-президент Української Головної Визвольної Ради о. д-р Іван Гриньох.

виків о. І. Гриньох небезпечний тому, що він знає правду і з нею він іде проти нашого ворога, який нам все загарбав, а останньо хоче зовсім загарбати і знищити нашу Церкву. Він належить до того типу людей і священиків, який воліє держатись в тіні, але його інтелект, його все сформовані й упорядковані і висловлені думки, його розуміння питань щоденного життя все його висували на передові місця“.

Лише тепер, коли минуло 110 років від дня народження о. д-ра І. Гриньоха, коли незалежна Україна мала дві великі революції, ми розуміємо, що у вічність 14 вересня 1994 року відійшов на правду видатний теоретик і практик, священик й борець, проникливий мислитель та визначний громадсько-політичний діяч українського народу.

Лохвиця,
Полтавська область

У світі співають...

(Закінчення зі стор. 11)

вати друзям, родичам, знайомим. На конверті диску для С. Ротару він залишив напис: „Дорогий Соні, мій любий, на людське і творче щастя. Нехай наша творчість цвіте і не знає осені“.

Що ж являє собою концептуальний диск? Це продукт, продуманий від дизайну конверта і аж до останньої пісні. Як правило, пісні поєднані між собою мелодією, іноді текстом. Кожна наступна пісня доповнює попередню і в той же час є самостійною одиницею, тому на диску між піснями відсутні такі звичні для слухача павзи і його обов'язково треба слухати від першої і до останньої пісні. Концептуальний диск містить якусь найважливішу пісню. Проте, на відміну від першого в світі по-справжньому концептуального альбому гурту „Бітлз“ під назвою „Оркестр клубу одиноких сердець сержанта Пеппера“ і „По волне моєї пам'яті“ Д. Тухманова, у В. Івасюка таких пісень аж дві, тим самим він підкреслив важливість для нього наповнення обох сторін диску. Тому на конверті альбому відсутні назви пісень і інформація про їх авторів (вони є лише безпосередньо на диску).

Детальніше про сам диск. Він

записувався в супроводі естрадно-симфонічної оркестри Українського телебачення і радіо. На лицьовій стороні конверта кольорове фото В. Івасюка і напис „Пісні Володимира Івасюка співає Софія Ротару“. Напис „Володимира“ синім, а „Івасюка“ – жовтим кольорами. На зворотній стороні назва диску російською мовою, де співачка сфотографована в стилізованому українському костюмі на фоні дерев'яної гуцульської хати.

На диску записані такі пісні:

„Я – твоє крило“ на вірш відомого львівського поета Романа Кудлика, який дуже вразив В. Івасюка своїм текстом на музику італійського композитора Детто Маріяно, відомим нам як пісня „Сизокрилий птах“ у виконанні С. Ротару. Далі – „Балада про мальви“ – на вже готову мелодію, написану в 1968 році за порадою батька, вірш написав один з найкращих його студентів Богдан Гура. В остаточному варіанті пісня була записана аж в 1975 році. Через декілька років вона стала реквіємом самому композитору.

„Пісня буде поміж нас“ написана до річниці від дня народження подружки В. Івасюка – поетеси Галини Тарасюк. Композитор подарував їй вишукану гуцульську різьблену рахву, яку поетеса зберігає донині як дорогоцінну реліквію і спомин про В. Івасюка. „У долі своя весна“ на вірш відомого київського

поета Юрія Рибчинського, з яким була дуже щира дружба. Першим виконавцем цієї пісні був ансамбль „Пісняри“. У виконанні С. Ротару пісня прозвучала як сучасний романс.

„Колиска вітру“ – В. Івасюк любив ходив з татом селами Буковини. Тоді западала в його душу казка „Вітрова донька“ і львівський поет Богдан Стельмах напрочуд вдало висвітлив цю тему.

„Нестримна течія“ – це одна з найкращих ліричних пісень В. Івасюка за віршем Б. Стельмах.

„Лиш раз цвіте любов“ – працюючи над піснею „Щороку і весна, і осінь“, композитор вибудував музичний ряд, який трохи не вписувався у вірші і згодом під цей ряд Б. Стельмах написав новий варіант тексту.

„Кленовий вогонь“ – за основу взято вірш поета Мирослава Воньо. В. Івасюк звернувся до свого давнього друга Ю. Рибчинського з проханням написати ще один куплет. Феєрична мелодія повертає нас в швидкоплинну осінь.

„Запроси мене у сни свої“ – композитор мав вже дуже вдалий досвід написання музики до вистави за романом „Прапорonosці“. Від співпраці з Олесем Гончарем в нього народилося декілька дуже цікавих пісень. І це друга спроба.

„Два перстені“ – це також похідна пісня від роботи над піснею

„Щороку і весна, і осінь“. Тема була надзвичайно близькою В. Івасюкові й зі словосполучення „два перстені“ дуже швидко народилася мелодія і окремі вирази і фрази. Через декілька днів пісня була готова.

„Далина“ написана на вірш Дмитра Павличка. В цій пісні використано фолклорні інтонації Покуття в романсовій формі. Надзвичайно вишукана поезія.

„Пісня про тебе“. В 1973 році львівський поет Ростислав Братунь подарував В. Івасюкові свою нову збірку віршів. Композиторові припав до душі вірш „Ти“. Після довготривалої роботи щодо кардинальної зміни тексту автори вирішили, що це буде завуальований гімн України. Про це було відомо небагатьом. Отже це друга найважливіша пісня цього диску.

Загалом цей диск оспівує незнищенність людського життя, красу людських почуттів і всепермагаючу силу любови. Дуже часто С. Ротару бере до рук дорогий для неї диск і згадує приємні миті співпраці з її улюбленим композитором і другом. І досі жоден концерт співачки не обходиться без пісень В. Івасюка. А ще співачку завжди супроводжує талісман – перстень з діамантом, який вона отримала з рук В. Івасюка на знак вдячності за втілення мрії.

Хоростків,
Тернопільська область

НА SHARE TA COVERDELL РАХУНКАХ

IRA **2.02%**
APY

Ваші пенсійні рахунки IRA додатково застраховані федеральним законом на суму 250,000 дол. Депозити і вибирання грошей з IRA рахунку і Coverdell Education Savings Accounts (CESA) рахунку регулюються федеральним законом. Пропонована процентна ставка може змінитися. Для детальнішого ознайомлення з правилами використання IRA та CESA рахунків читайте наш "Truth in Savings Disclosure". Скористайтеся послугами свого податкового радника щодо суми вкладу на IRA і CESA. За більш детальною інформацією про переваги IRA рахунків завітайте до найближчого бюро Кредитівки "Самопоміч" або зателефонуйте на безкоштовний номер 888-222-8571

VISA **КРЕДИТНІ**
Platinum **КАРТКИ**БЕЗ РІЧНОЇ ОПЛАТИ
НИЗЬКА ФІКСОВАНА ПРОЦЕНТНА СТАВКАЗАРЕЄСТРУЙТЕСЬ
ОНЛАЙН
SELFRELIANCE.COMЗа додатковою інформацією
телефонуйте на номер 888.222.8571**ДЛЯ ВАС**
НЕЗАЛЕЖНО
ВІД ПОГОДИ**Selfreliance**
Ukrainian American Federal Credit Union**62,000+**
БЕЗПЛАТНИХ ATMs***БЕЗКОШТОВНО, ЯКЩО ВИ ОТРИМУЄТЕ ДОСТУП ДО СВОГО РАХУНКУ В САМОПОМОЧІ ЗА ДОПОМОГОЮ ЦИХ МЕРЕЖ:**

*Знімання коштів безкоштовне у випадку, коли Ви отримуєте доступ до свого рахунку в Самопоміч через AllpointSM, Star sf[®] або Co-op[®] мережі. Будь ласка, дивіться нашу truth-in-savings брошуру за більш докладною інформацією стосовно використання чекового рахунку в Самопоміч.

ЗРУЧНО та надійно
ЧЕКОВІ РАХУНКИБЕЗ МІСЯЧНИХ ОПЛАТ • БЕЗ МІНІМАЛЬНОГО БАЛАНСУ
БЕЗКОШТОВНА VISA[®] DEBIT КАРТКА
ВІЛЬНИЙ ДОСТУП ДО СВОЇХ РАХУНКІВ ЧЕРЕЗ ІНТЕРНЕТ is DirectConnectSM

Потрібний чековий рахунок. Зайдіть до якого небуть бюро Кредитівки "Самопоміч", щоб вписатися у членство і відкрити рахунок. Мінімальний початковий вклад на чековий рахунок - \$50 і \$200 на діловий чековий рахунок. Для доступу онлайн потрібна реєстрація і можуть стягуватись додаткові кошти. Стосуються всі вимоги подані у Truth in Savings Disclosure і Fee Schedule. Тільки для теперішніх та майбутніх членів. Докладні інформації подані у www.selfreliance.com/disclosures/. Пропозиції можуть бути змінені чи скасовані без попереднього повідомлення. За найновішою інформацією телефонуйте на безкоштовний номер 888.222.8571

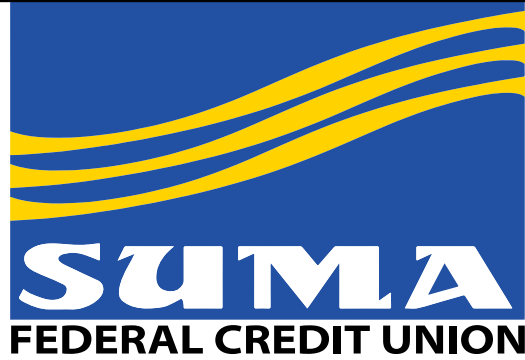
Your savings federally insured to at least \$250,000
and backed by the full faith and credit of the United States Government
NCUA
National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency
Full Financial Services

Home Office: 2332 W. Chicago Ave. Chicago IL 60622 773-328-7500

SELFRELIANCE.COM

5000 N. Cumberland Ave. Chicago IL 773-589-0077
136 E. Illinois Ave. #100, Palatine IL 847-359-5911
302 E. Army Trail Rd. Bloomingdale IL 630-307-0079

734 Sandford Ave. Newark NJ 973-373-7839
558 Summit Ave. Jersey City NJ 201-795-4061
60-C N. Jefferson Rd. Whippany NJ 973-887-2776

Святкова Позикова Пропозиція від СУМА

ПОДАЙТЕ ЗАЯВКУ СЬОГОДНІ ТА
НАСОЛОДЖУЙТЕСЬ СВЯТАМИ.

Святкова позикова акція триває до 31 січня 2018 р.

Святкова Позика - хороший засіб, якщо вам потрібна допомога зі святковими витратами!

Також, нашу Святкову Позику можна використати для інших витрат – на омріяну подорож, вдосконалення будинку, виплату інших позик і т.д.!

Святкова Позика від СУМА може допомогти з покупкою подарунків, подорожей, ремонтом житла або з іншими святковими витратами.

Позика до
\$3,000 на
12 місяців під
7.49% річних*

Річні = Річні відсотки. Відсотки для кваліфікованих позичальників та на умовах, що потребують схвалення. Відсотки можуть коливатися залежно від кредитної історії, суми позики та терміну. Ця пропозиція обмежена у часі. Аплікації повинні бути отримані до 31 січня 2018 р.

SUMAFCU NMLS# 527694

Наші зручно розташовані філії до Ваших послуг

Main Office

125 Corporate Blvd.
Yonkers, NY 10701
Phone: 914-220-4900, Option 0
Fax: 914-220-4090

Yonkers Branch

Ukrainian Youth Center
301 Palisade Ave.
Yonkers, NY 10703
Phone: 914-220-4900, Option 7
Fax: 914-965-1936

Spring Valley Branch

Ukrainian Hall
16 Twin Ave.
Spring Valley, NY 10977
Phone: 845-356-0087
Fax: 845-356-5335

Stamford Branch

Ukrainian Research Center
39 Clovelly Rd.
Stamford, CT 06902
Phone: 203-969-0498
Fax: 203-316-8246

New Haven Branch

Ukrainian Heritage Center
555 George St.
New Haven, CT 06511
Phone: 203-785-8805
Fax: 203-785-8677

1-888-644-SUMA (7862) | Visit us online at www.sumafcu.org

В передчутті...

(Закінчення зі стор. 2)

ніс розмовами про реформи, тому разом з антикорупційною діяльністю, створенням антикорупційного суду Захід буде досить жорстко вимагати, щоб на таких ключових посадах, як очільники НБУ, ЦВК, все-таки з'явилися ті особи, які будуть очолювати ці структури в 2018-2019 роках", – вважає політолог Андрій Золотарьов.

Однак, вирішення кадрових проблем, прогнозує політичний експерт Петро Олещук, буде можливим тільки після втручання західних партнерів. „Дана ситуація влаштовує перших осіб держави, ситуація кадрової невизначеності дозволяє регулювати деякі сфери суспільного життя в ручному режимі, а керування в ручному режимі – це стиль політичного

управління Президента Порошенка. Тому я не думаю, що він добровільно від цього відмовиться без якихось дуже серйозних зовнішніх передумов і зовнішнього тиску“, – говорить аналітик.

Також в році, що наступив, не припиниться боротьба між антикорупційними структурами і Генеральною прокуратурою. До антикорупційних структур, що вже існують, може додатися нова – антикорупційний суд, законопроект про який наприкінці року подав П. Порошенко (документ вже викликав чимало суперечок і критики). В експертному середовищі розділилися думки щодо перспектив створення суду в новому році: частина впевнена, що в нинішньому варіанті ухвалення президентський законопроект не можна, а отже, і створення суду буде відкладене на невизначений термін. Частина експертів ствер-

джує, що компроміс зі створенням нового відомства все ж буде знайдений.

„Тема наступу на антикорупційні органи не знята з порядку денного, і очевидно, що цей інструмент тиску буде використаний, окремі органи, які не підконтрольні президентові, не вселяють оптимізму владі в передвиборчий період, тому будуть спроби отримати над ними контроль. Водночас є зобов'язання в президента зі створення інших антикорупційних органів, у тому числі й суду, тому це питання також розглядатиметься протягом року. Але компроміс може бути знайдений в тому, щоб якийсь контроль з боку так званих „політичних плит“ в суду все ж був“, – припускає політолог Ярослав Макитра.

Червоною ниткою цього року, впевнені всі експерти, в українській політиці буде проходити тема війни на Донбасі. У 2017 році так і не був проголосований у другому читанні законопроект „Про особливості державної політики щодо забезпечення державного суверенітету України над тимчасово окупованими територіями в Донецькій і Луганській областях“, хоч більша частина українського політикуму й обіцяла позитивне рішення щодо документу. Однак, через розбіжності двох найбільших фракцій у парламенті – „Блоку Петра Порошенка“ і „Народного фронту“ – ухвалення документу відклали до січня цього року. При цьому частина політиків впевнена, що законопроект взагалі не буде проголосований.

Крім того, буде спроба перезапустити мінський процес, причому Росія може взяти на себе ініціативу та спробувати змусити Україну до низки політичних поступок щодо окупованого Донбасу.

„Ті події, що відбулися наприкінці 2017 року, зокрема масштабний обмін полоненими, свідчать про готовність до даного процесу. Причому слід зазначити, що цього разу процес був ініційований з Росії, можна згадати, як в листопаді була зустріч Віктора Медведчука і Володимира Путіна. Участь Медведчука також показова, тому що це з боку Росії засвідчування

його в якості топ-переговорника, за якого Росія готова проводити ці переговори й надалі. І Медведчук виступав з „мирним планом“, згідно з яким треба реалізовувати Мінські домовленості на основі першочергового виконання Україною їх політичної складової, зокрема проведення виборів на окупованих територіях, закріплення „спеціального статусу“ окремих районів Луганської та Донецької областей в Конституції та, врешті-решт, загальної амністії“, – каже П. Олещук.

Він також прогнозує, що в першій половині року вестимуться неформальні консультації, а якісь рішення можуть бути прийняті вже після президентських виборів у Росії, призначених на березень 2018 року. Росія покаже принципи бажання вийти з даної ситуації з мінімальними втратами для себе, з іншого боку, свої інтереси є і в Україні, і в США, тому всі ці процеси можна буде спостерігати на початку року. І все це буде відображатися на внутрішній політиці, тому що „Мінський процес“ передбачає і ухвалення політичних рішень у Києві, причому рішень, які будуть викликати неоднозначну реакцію.

Але головна подія української політики в році, що наступив, упевнені експерти, – це вступ країни в активну фазу виборчої кампанії перед виборами президента і парламенту у 2019 році.

„Слід також очікувати боротьби окремих персонажів один з одним. Історія з Михайлом Саакашвілі ще не завершена, і можна буде багато таких ліній конфлікту знайти 2018 року, тому що всі основні гравці в політикумі так чи інакше відзначаться своєю участю у виборчій кампанії. На цьому полі відбуватимуться основні дискусії та дебати, фактично ми побачимо розшарування на тричотири різні групи в українському політикумі“, – передбачає Я. Макитра.

Львівський культурологічний журнал „І“

Юлія Забеліна – українська журналістка, Київ.

Увага! Члени 173-го Відділу УНСоюзу.

Річні збори 173-го Відділу УНСоюзу (Тов. св. Володимира) відбудуться в неділю, 11 лютого 2018 року, о годині 10:30 ранку в залі Української католицької церкви св. Миколая, 800 Lea Blvd., Wilmington, DE 19809. Перед зборами, о год. 9:00 ранку відбудеться Служба Бога за померлих членів Відділу. Запрошуємо всіх членів до участі.

ARKA

Вишиванки, хустки, нитки, тканина до вишивання, рушники, коралі, пояси, кераміка, різьба

89 East 2nd St., New York, NY 10009

Tel.: 212-473-3550

LAW OFFICES OF ZENON B. MASNYJ, ESQ.

In the East Village since 1983

Serious personal injury, real estate for personal and business use, representation of small and mid-size businesses, securities arbitration, divorce, wills and probate.

(By Appointment Only)

140 Second Avenue
New York, NY 10003

212-477-3002

zbmasnyj@verizon.net

If 212-477-3002 landline not working, please call 201-247-2413

Друкарня

COMPUTOPRINT Corp.

Established 1972

Clifton, New Jersey

виконує друкарські роботи:

- книжки (в твердій і м'якій оправах)
- журнали (з експедицією, або без)
- канцелярські друки
- весільні запрошення (в укр. і англ. мовах)

Ваші замовлення виконують
сумлінно, скоро і на час та
з 40-літнім досвідом!

973-574-8800

Fax: 973-574-8887

e-mail: computopr@aol.com

ROXOLANA Travel

- У нас можна замовити авіаквитки на будь-які авіакомпанії до більшості європейських країн.
- Візові послуги до України (без запрошення).
- Зустрічаємо і відвозимо на летовище.
- Пашпортні послуги. Обмінюємо старі пашпорти на нові українські.

ROXOLANA Money Service

ПЕРЕСИЛАЄМО ГРОШІ В УКРАЇНУ:

Сума	Оплата	Сума	Оплата	Сума	Оплата
\$100 - \$7	\$400 - \$12	\$800 - \$17			
\$150 - \$10	\$500 - \$12	\$900 - \$20			
\$200 - \$10	\$600 - \$15	\$1000 - \$20			
\$300 - \$12	\$700 - \$17				

Сума вище \$1000 - Оплата 2%

Маємо ліцензію на пересилку доларів. Також пересилаємо в інші країни.

* Додаткова оплата за доставку. Існують певні обмеження.

ЗАМОВЛЯЙТЕ

Харчовий пакунок „Родинний“ з каталога

вміст пакунка:

борошно - 20 ф., гречка - 10 ф.,
олія - 1 гальон, тушонка - 3 ф., сальмі - 3 ф.,
родзинки - 3 ф., дріжджі - 1 ф.,
кава мелена - 2 ф., шоколад - 2 плитки.
Ціна \$99 за 51 ф.

2200 Route 10 West, Suite 109
Parsippany, NJ 07054
(973) 538-3888 • Fax: (973) 538-3899

ROXOLANA

INTERNATIONAL TRADE, LTD
e-mail: roxolanaltld@roxolana.com
web: www.roxolana.com

ПАКУНКИ В УКРАЇНУ

МОРЕМ • АВІА

Вага від 10 до 150 фунтів *

- Пересилайте пакунки до нас через UPS.
- Додаткова знижка для організацій.
- Користуйтеся нашими ARS наліпками.
- Для замовлення наліпок, для підбору пакунків телефонуйте: (973) 538-3888.
- Пакунки до Росії, Латвії, Литви, Естонії, Білорусі, Молдови, Казахстану, Грузії, Вірменії, Польщі, Чехії і Словаччини.
- Готові продуктові пакунки з каталога.
- Медикаменти на замовлення до України.

1-888-PAKUNOK (725-8665)

ПЕТРО ЯРЕМА УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

Займається похоронами
в **BRONX, BROOKLYN,
NEW YORK** і околицях

ДАНИЛО БУЗЕТА – директор
Родина **ДМИТРИК**

Peter Jarema Funeral Home, Inc.
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N. Y. 10009

(212) 674-2568

LYTWYN & LYTWYN

UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS

Theodore M. Lytwyn, Manager
NJ Lic. No. 3212

AIR CONDITIONED ROOMS

Обслуга ЩИРА і СЕРДЕЧНА

Our services are available
anywhere in New Jersey.

Також займаємося похоронами
на цвинтарі в С. Бавнд Бруку
і перенесенням тлінних останків
з різних країн світу.

UNION FUNERAL HOME

1600 Stuyvesant Ave (corner of Stanley Terr.)

UNION, NJ 07083

908-964-4222 • 973-375-5555

www.unionfuneralhome.com

Oblast Memorials

PO Box 746, Chester, NY 10918

845-469-4247 E-mail: oblast@optonline.net

ОБСЛУГОВУЄ УКРАЇНСЬКУ ГРОМАДУ В NY/NJ/CT/PA

З ВИРОБОМ ЗНАМЕНИТИХ

~ ПАМ'ЯТНИКІВ ~ МАВЗОЛЕЇВ

НА ВАШЕ БАЖАННЯ МОЖЕМО ЗУСТРІТИСЯ З ВАМИ
У ВАШОМУ ДОМІ, ЩОБ ОБГОВОРТИ ВАШ ПРОЄКТ.

З глибоким смутком повідомляємо, що в п'ятницю, 15 грудня 2017 року, упокоїлася в Бозі

св. п. Антоніна Лесь

народжена в 1924 році в Полтаві, Україна.

До Америки емігрувала з чоловіком Богданом Тедом Лесем (який помер в літі 2017 року) та оселилася в штаті Коннектикат.

Похоронні відправи відбулися в четвер, 28 грудня 2017 року, в Українській православної церкві св. Покрови в Нью-Хейвен, Коннектикат, а відтак на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд-Бруку, Нью-Джерсі.

У смутку залишилися:

- діти - Наталія Лесь та Богдан Лесь,
- внуки - Антоніна та Дарія,
- сестра - Анна Боровик з родиною.

Нехай Тобі дорога Мамо земля буде легкою. Ми Тебе ніколи не забудемо

Вічна їй пам'ять!

**Пластовий Загін "Червона Калина"
5-ий Курінь УПС і 23-ий Курінь УСП**

Ділимося сумною вісткою з усіма братчиками Загону та пластовими друзями, що 8 січня 2018 року відійшов на Вічну Ватру проживши 88 років, наш братчик,

св.п.

пл. сен. кер. Володимир Воловодюк

Панахида відбулася в четвер, 11 січня 2018 року, в похоронному заведенні Union Funeral Home в Юніон, Н. Дж. Заупокійна Служба Божа відбулася в п'ятницю, 12 січня 2018 року, в церкві св. Івана Хрестителя в Ньюарку, Н. Дж., звідки тіло покійного перевезено на цвинтар св. Андрія Первозваного в С. Бавнд-Бруку, Н. Дж.

Складаємо наші глибокі співчуття дружині Катрусі, донькам Вірі і Христі з родинами, братові Ярославові з родиною та внукам Наді, Іванові, Каті і Дам'янові.

Вічна йому пам'ять!

Генеральна Старшина Загону

Ділимося сумною вісткою, що 24 грудня 2017 року на 87-му році життя відійшла у вічність наша найдорожча Мама

св. п. Євгенія Стецко з дому Бігун

вдова св. п. Василя, який упокоївся у 1998 році,

народжена 23 грудня 1931 року в селі Долини, парафії Залуж-Війське, Сяніцький повіт.

Залишилися у глибокому смутку:

- сини Юрій і Ігор
- та ближча і дальша родина в США, Україні й Польщі.

Похоронні відправи відбулися 28 грудня 2017 року в Українській католицькій церкві св. Юра в Нью-Йорку, а відтак на цвинтарі Святого Духа в Campbell Hall, NY. Дякуємо всім за молитви.

У 40-ий день відходу до вічності, 1 лютого 2018 року, о 7:30 ранку буде відправлена Поминальна Божественна Літургія в Українській католицькій церкві св. Юра в Нью-Йорку.

Для вшанування пам'яті Покійної, бажаючи можуть скласти добродійні пожертви на підтримку:

- St. George Ukrainian Catholic Church, 30 E. 7th St., New York, NY 10003
- Ukrainian American Youth Assn. - NY Branch, 136 2nd Ave., Ste 201, New York, NY 10003

Вічна їй пам'ять!

У шосту невимовно болючу річницю відходу у Божу вічність нашого найдорожчого і незабутнього Чоловіка, Батька і Дідуся

св.п.

АНДРІЯ ВСЕВОЛОДА ДОБРЯНСЬКОГО

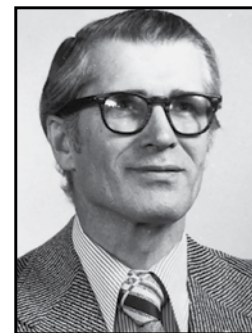
буде відправлена Поминальна Свята Літургія у церкві св. Юра в Нью-Йорку в четвер, 1 лютого 2018 року, о годині 7:30 ранку.

Про молитви за спокій душі Покійного просить

дружина Стефанія
з родиною

Ділимося сумною вісткою, що 6 січня 2018 року на 94-му році життя відійшов у Божу вічність наш найдорожчий Батько

св. п.

інж. Григорій Стефан Кузьма

Григорій („Грицько“) Кузьма народився 2 липня 1923 року в Золочеві, закінчив Львівський політехнічний університет і потім здобув ступінь магістра механічного інженера в Університеті Карлсруе. Емігрував до США у 1950 році, де зустрів майбутню дружину Ірену на балу інженерів у Філадельфії. Вони одружилися й щасливо разом жили протягом 60 років до смерті Ірени Кузьми в 2010 році.

Г. Кузьма сприяв важливим досягненням у галузі аеронавтики, включаючи дизайн пожежника SR-71 „Blackbird“, аеродинамічні маневрові мотори „Аполло“ і дизайн елементів управління гіперзвукового літака „Х-15“ та багато інших інженерних досягнень.

Г. Кузьма був відомим громадським діячем, президентом Товариства Українських Інженерів Америки від 1993 до 1997 року, головою Нью-Джерзького Відділу ТУІА від 1974 до 1977 року і знову у 1992 році.

Г. Кузьма був дбайливим батьком, підтримував творчі та інтелектуальні зацікавлення своїх дітей.

У глибокому смутку залишилися:

- донька - Марійка Кузьма
- донька - Зеня Ткач з чоловіком Борисом
- син - Юрій Кузьма
- донька - Марта Кузьма з чоловіком Лінусом Елмес де Торрей
- внуки - Александр Ткач, Едит Кузьма, Ірена Кузьма, Ребекка Кузьма і Аббі Кузьма
- брат - Михайло Кузьма

Служба Божа і Панахида будуть відслужені в суботу, 20 січня 2018 року, в церкві св. Юра, 30 East 7th Street, New York, N.Y.

Вічна йому пам'ять!

*Подбайте про Ваше завтра
вже сьогодні!*

*Відкрийте пенсійний рахунок,
щоб забезпечити своє майбутнє.*

**3.30%
APY***

Пенсійні рахунки є забезпечені до 250,000 тис. доларів Державною Адміністрацією Кредитових Спілок - NCUA.

САМОПОМІЧ НЬЮ ЙОРК

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА

Завжди професійна, конфіденційна та ввічлива обслуга.

ГОЛОВНЕ БЮРО: 108 SECOND AVENUE NEW YORK, NY 10003 TEL: 212-473-7310 FAX: 212-473-3251

Вигідно розташовані філії:

КЕРГОНКСОН:

6329 Route 209
Kerhonkson, NY 12446
Tel: 845-626-2938
Fax: 845 626-8636

ЮНІОНДЕЙЛ:

226 Uniondale Ave
Uniondale, NY 11553
Tel: 516 565-2393
Fax: 516 565-2097

АСТОРИЯ:

32-01 31st Street
Astoria, NY 11106
Tel: 718 626-0506
Fax: 718 626-0458

ЛІНДІНГІРСТ:

225 N. 4th Street
Lindenhurst, NY 11757
Tel: 631 867-5990
Fax: 631 867-5989

ЕЛЕКТРОННА ПОШТА:

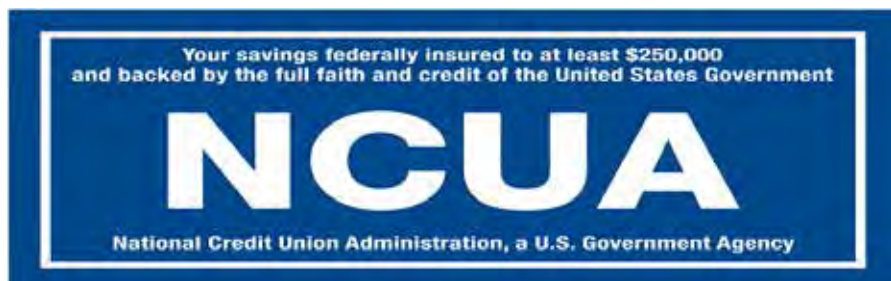
Info@selfreliancenyc.org

ІНТЕРНЕТ:

www.selfreliancenyc.org

Поза Нью Йорком дзвоніть

безкоштовно:

*APY - Відсотки у річному відношенні з нараховуваною дивідендою. Дивіденда - 3.25% нараховувана денно може бути змінена без попередження.